STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal. WILLIAM BOOTH, Stichter A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

42ste JAARGANG No. 5. Internationaal Hoofdkwartier: 101 Queen Victoria Street, Londen E. C. MEI 1941 Territoriaal Hoofdkwartier: voor Ned.-Indië: Javastraat 16, Bandoeng. PRIJS 10 CENT.

EEN GODVRUCHTIGE MOEDER

„Ik bad om dit kind en de Heere heeft mij mijne bede gegeven, die ik van Hem gebeden heb. Daarom heb ik hem ook den Heere overgegeven al de dagen, die hij wezen zal."

1 Sam. 1 : 27-28.

„MANNEN zijn, wat hun moeders hen maakten." Ik geloof, dat het Emerson was, die deze woorden schreef. Wanneer we over Samuël denken, worden wij als het ware gedwongen te denken aan zijn moeder. De invloed van de Godvruchtige Hanna is duidelijk in zijn leven merkbaar. De invloed van een vrome moeder is niet te overschatten!

De geschiedenis van Hanna openbaart ons enkele van de dingen, die den invloed van een Godvruchtige moeder zoo groot en blijvend doet zijn.

Allereerst merken wij op, dat Samuël *een biddende moeder* had. Zijn naam op zichzelf reeds luidt „van God gebeden".

„Mijn moeders gebeden achtervolgen mij als een spooksel", zeide eens een zeeman, wiens geweten hem zeer bezwaarde na een losbandigen nacht.

„Ik wist, dat mijn moeder voor mij zou bidden", zeide iemand, die later een der grootste Amerikaansche bisschoppen werd, „ik wist, dat mijn moeder voor mij zou bidden en dat hielp mij".

Ik vraag mij af, of Samuël, toen hij ouder was niet vaak bemoedigd en versterkt werd door de gedachte, dat zijn moeder voor hem bad. Een schrijver drukte het eens uit als volgt: „Het gebed van een moeder is een gedachte vol liefde, uitgezonden naar het Vaderhart Gods en vandaar geretourneerd, verrijkt, met Gods eigen zegen en gezonden tot de ziel, waarvoor het gebed werd gedaan."

Augustinus bracht zijn jeugd door in lichtzinnigheid en losbandigheid. Zijn vrome moeder ging echter voort om voor hem te bidden en God te vertrouwen voor zijn bekeering. Op zekeren dag las Augustinus de woorden, geschreven door den apostel Paulus: „Laat ons eerlijk wandelen; niet in brasserijen en dronkenschappen, niet in slaapkameren en ontuchtigheden, niet in twist en nijdigheid; maar doet aan den Heer Jezus Christus en verzorgt het vleesch niet tot begeerlijkheden". Rom. 13 : 13-14.

Hij werd overtuigd van zijn zonde en bekeerd. De gebeden van zijn Godvruchtige moeder werden beantwoord. Monica had niet tevergeefs gebeden. Dit kind des gebeds werd een van de grootste Christelijke leiders. Vele dergelijke voorbeelden zouden kunnen worden aangehaald om den heiligenden invloed, welke uitgaat van een biddende moeder, te bevestigen.

Moeders, houdt nooit op met bidden!

Het gebed, dat ons van Hanna opgeteekend is, was zeer kort. Het werd opgezonden, toen zij in grooten nood verkeerde. Haar gebed was in 't verborgen. „Hanna sprak in haar hart; alleenlijk beroerden zich haar lippen, maar haar stem werd niet gehoord." Het feit, dat zij een gelofte deed, toont aan, dat zij geloofde, dat haar gebed zou worden verhoord en een nadere beschouwing van dit gebed is de tijd van elke moeder waard.

Wij merken verder op, dat Hanna niet alleen een biddende moeder was, doch dat zij ook een moeder was, die groot geloof had in de *toewijding van haar kind aan God en Zijn dienst.* „En zij beloofde een gelofte."

Indien er meerdere moeders zouden gevonden worden, die haar kinderen aan den Heer zouden wijden, zouden heel wat pogingen om in latere jaren verwoeste levens te redden, onnoodig zijn.

De bekende prediker dr. Campbell Morgan getuigt, dat hij zijn Christelijk leven dankt aan het feit, dat zijn moeder hem aan God wijdde in zijn jeugd. Hij schrijft daarover: „U vraagt mij misschien van welk tijdstip mijn bekeering dateert?" Ik weet het niet. Ik ben nooit in staat geweest dit vast te stellen. Ik kan u ook niet vertellen, wáár het gebeurde. Ik stel het mij zoo voor, dat op een zeker moment, gedurende de jaren, dat mijn ouders mij mijn verhouding tegenover God duidelijk maakten, ik „ja" gezegd heb; dat op een gegeven oogenblik mijn hart en wil, zonder dat ik mij dit zelf bewust was, antwoordden en ik weet, dat op dat moment de wil van het kind „ja" zeide tot den wil van den Koning en de Koning nam het kind in Zijn koninkrijk op en het kind werd wedergeboren." Ik zeg dit zonder eenige aarzeling. Ik zeg het tot hen, die zich wellicht den datum hunner bekeering niet kunnen herinneren, maar ik voeg daaraan toe: „Wees heel, heel zeker, *dat ge bekeerd zijt!*"

Als ge mij vanavond zoudt vragen: *„Hoe weet ge, dat ge wedergeboren zijt?"* dan zou ik dit antwoorden: „Ik weet het, niet op grond van een ervaring van 30 jaren geleden, doch door de dagelijksche aanraking van God in mijn leven; omdat Zijn Geest getuigt met mijn geest, *hier* en *nu,* dat ik de Zijne ben en niets kan mij dit feit ontnemen." Wonderbaar getuigenis — te danken aan den invloed van vrome ouders!

Moeders! leeft zelf een toegewijd leven, wijdt daarna uw kinderen toe aan den Heer en ge kunt er zeker van zijn, dat God u nooit zal teleurstellen.

Verder vinden wij in Hanna een moeder met *een zeer groot vermogen om lief te hebben.* Zij had haar zoon lief, doch ze had ook haar God lief. Juist omdat zij haar God liefhad, wijdde zij haar zoon aan Zijn dienst, voor zijn gansche leven. Zij bracht hiermede aan haar God een groot offer, maar ware liefde acht geen offer te groot. De liefde van een Godvruchtige moeder is wonderbaar! Moederliefde is altijd merkwaardig, doch de onzelfzuchtige liefde van een moeder, die God de eerste plaats geeft, is wel het meest wonderbaar.

Wie kan den invloed schatten van een vrome moeder? Hoevelen van de groote mannen, die als sterren hebben geschenen aan den hemel der heiligen, hebben hun kracht toegeschreven aan den invloed hunner moeder.

Wij zouden zonder eenige moeite een zeer lange lijst van namen kunnen noemen van hen, die met dankbaarheid erkennen, dat het moeders invloed was in de eerste jaren van hun jeugd, die meer dan iets anders richting gaf aan hun latere leven. De prille jeugd is de tijd, om een invloed ten goede aan te wenden.

Hanna's loon was groot. Zij gaf haar eerstgeboren zoon aan God en kreeg er vijf kinderen voor terug. Een groot schrijver heeft eens gezegd: „Voor al de „kleine rokken" die Hanna voor Samuel naaide; voor al de gebeden, welke zij voor hem opzond; voor al de zorg, die ze aan hem besteedde, werd zij ruimschoots beloond in zijn gezegend en nuttig leven in den dienst des Heeren." Vele moeders ook in ten dage, vinden het loon van hun offer in het leven van hun kinderen en vele zonen en dochteren eeren hun moeder voor wat zij bereikt hebben vandaag.

(Beknopt overgenomen uit de Amerikaansche Strijdkreet.)

Avondgebed van een kind:

'k Sluit mijn oogjes, vouw mijn handjes,
buig mijn knietjes voor U neer.
Trouwe Vader in den Hooge,
zie op mij in liefde neer!
Leer mij vroeg Uw kind te worden;
neem mij aan, schoon jong en klein;
laat mij van Uw groote kudde,
toch een heel klein schaapje zijn!
Amen.

Avondgebed van een moeder:

Terwijl mijn kind'ren sliepen,
knielde 'k aan hun bedjes neer;
beleed aan God mijn zonden,
boog diep voor Hem mij neer
en bad: „O God, help meer mij
gelijk mijn kind'ren zijn —
rein, eerlijk, vol vertrouwen,
met vast geloof — als zij."
Amen.

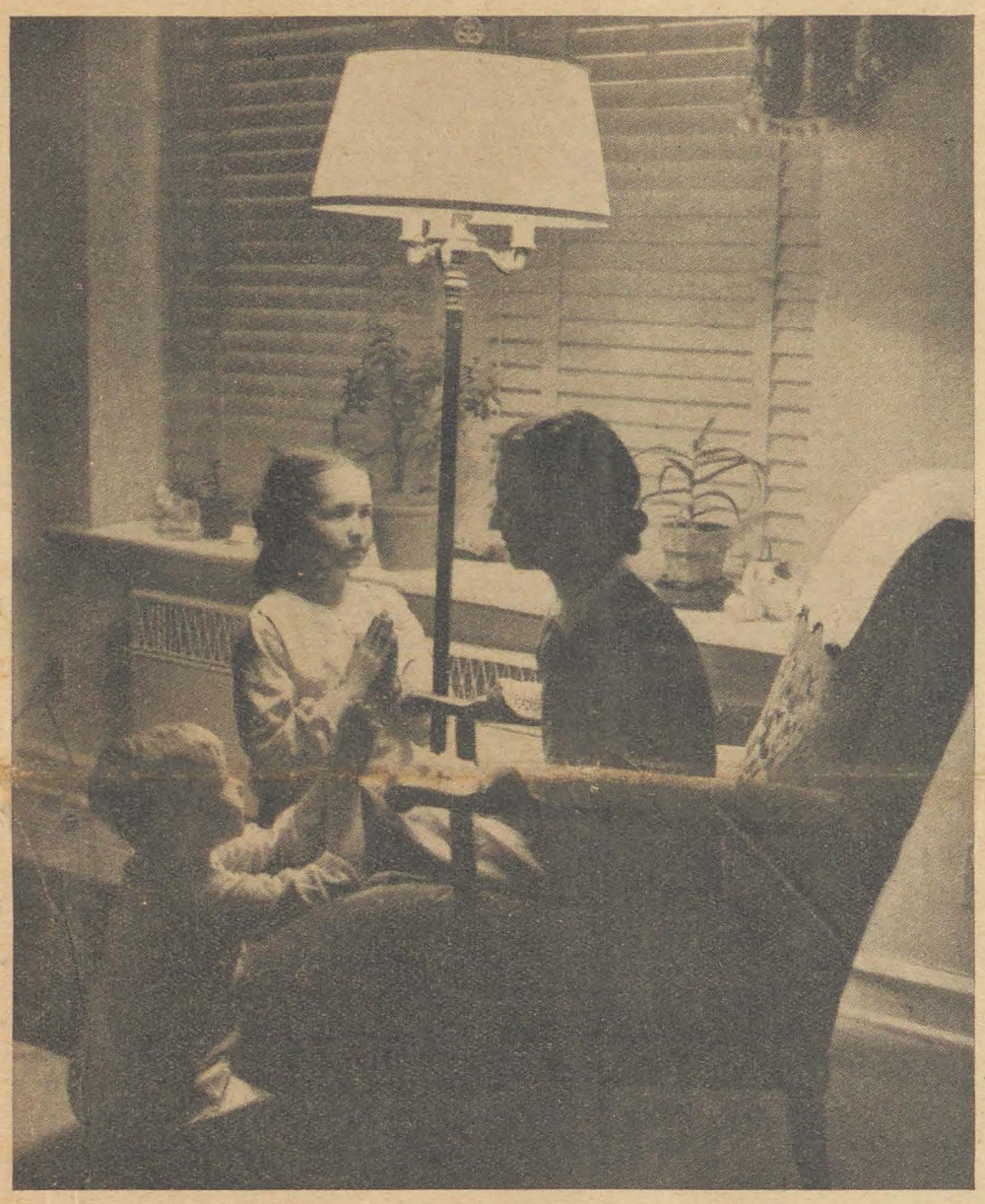

HET GEBED ONZES HEEREN

„Uw koninkrijk kome".

Lukas 11 : 2.

Door Kapitein E. Sprokkereef

Ongetwijfeld is deze bede uit het „Onze Vader" een bede, welke juist in dezen tijd veelvuldig wordt opgezonden tot God, aan velerlei plaatsen en door zeer verschillende personen.

Daar zijn de soldaten op het slagveld. Met oorverdoovend geraas hooren zij de tanks voortrollen, alles vernietigend, wat op hun weg komt, de denderende motoren der vliegtuigen, het geratel der mitrailleurs en het gedonder van het geschut. Temidden van deze hel, zie ik in den geest enkelen hunner, gehard als ze zijn door het dagelijks aanschouwen van dood en verderf, toch in een der korte pauzen van den strijd even den blik omhoog heffen en bij het zien van den helderen blauwen hemel — helaas zoo dikwijls vergrijsd door kruitdamp en rookwolken — bidden: „Heer, dat toch Uw koninkrijk kome!"

Daar zijn de velen, meest vrouwen en kinderen, die een toevlucht gevonden hebben in de ondergrondsche schuilplaatsen. Terwijl de grond dreunt van de brisantbommen, die overal hun vernietigend werk verrichten, welt uit het diepst van het hart der geloovigen de bede: „Uw koninkrijk kome!"

In den geest zie ik de heilsofficieren en anderen de schuilkelders daarginds in het Westen bezoeken, woorden van troost en bemoediging sprekend tot hen, die zulks behoeven en wijzend op de Schuilplaats des Allerhoogsten, biddend: „Onze Vader, die in de hemelen zijt ..... Uw koninkrijk kome!"

Toch is dit niet een bede alleen voor tijden van angst en beroering. Er ligt ook in opgesloten een verlangen, een heimwee naar dat koninkrijk in het leven van ieder oprecht geloovige. Dit behoort al zijn doen en laten te beheerschen; het koninkrijk Gods moet zijn „binnenin" ons, waar het volbrengen van zijn wil en het uitvoeren van Zijn geboden onze hoogste vreugde is. Christus Zelf heeft deze bede opgenomen in het „Onze Vader", daarmede te kennen gevende, dat het Zijn verlangen was, dat Zijn discipelen bij voortduring zouden bidden om de komst van Zijn koninkrijk. Daarom is deze bede voor den Christen in de eerste plaats een bede van *geloof*. Het vaste geloof in dat koninkrijk helpt den Christen opwaarts te blikken in uren van verzoeking, in tijden, dat de ontbindende machten der duisternis zoo ontzettend sterk blijken. Met deze bede en het vaste geloof in de vestiging van het koninkrijk Gods op deze aarde, zijn wij in staat den booze te weerstaan en zullen wij reeds nu iets van de heerlijkheid van dit koninkrijk kunnen ervaren.

Deze bede spreekt ons ook van *hoop*. Hoop beteekent met vast vertrouwen de toekomst tegemoet zien, een vertrouwen welks grondslag gevormd wordt door het geloof. Hoevelen hebben hun hoop gesteld op de techniek, in de cultuur en den vooruitgang dezer eeuw. Er werd bij de berekeningen, die men maakte zoo weinig mogelijk rekening gehouden met bovengenoemde bede en nog minder met de werkelijke komst van het koninkrijk Gods.

Het is voor den Christen echter een zaak van groot belang om in dit tijdsgewricht te getuigen van de hope, die er leeft in het hart. Het wil zeggen, dat men temidden van de duisternis dezer tijden, gelooft in het licht; dat men levende in den nacht, gelooft in het aanbreken van den morgenstond; dat men, omgeven zijnde door dood en vernietiging, gelooft in nieuw geopenbaard leven. Wie deze hoop kent, bidt: „Uw koninkrijk kome", want in dat rijk heeft de Christen alles, wat het hart des menschen kan bevredigen.

Deze bede spreekt ook van *liefde*. Wij, die volgelingen zijn van Christus, hebben God leeren kennen als een liefhebbend Vader, Die zelfs bereid was Zijn Zoon te zenden, om de onder schuld en zonde gebogen menschheid te verlossen. Als wij dan bidden: „Uw koninkrijk kome" geven wij daarmede te kennen, dat ons hart verlangt Hem onze wederliefde te kunnen toonen in een voortdurend samenzijn met Hem. In dat koninkrijk zullen wij ook pas den volledigen omvang van ZIJN liefde leeren verstaan, dan eerst zullen wij onzen Koning zien in Zijn schoonheid. En daarom bidt Gods volk: „Verhaast den dag Uwer komst!"

Helaas, er zijn nog vele vijanden van dat koninkrijk, die voortdurend de komst van Zijn vestiging op aarde trachten te verhinderen. Doch deze machten hebben de gemeente des Heeren niet kunnen overweldigen. Het geloof in en de hope op dat koninkrijk, gedragen door de liefde voor onzen KONING, hebben stand gehouden. De kleine schare discipelen, die de opdracht ontving de komst van Gods koninkrijk te prediken, is geworden tot een schare van duizenden. Het woord Gods wordt gepredikt in meer dan duizend talen en dialecten, blank en bruin, rijk en arm knielen voor den Levensvorst, Jezus Christus, en men gaat voorwaarts in de vaste geloofsovertuiging, dat

Jezus zal heerschen over d'aard,
Geen rijk het Zijne evenaardt,
Zijn schepter reikt van oord tot oord,
In Oost en West, in Zuid en Noord.

Welk een strijd en worsteling gaan er echter vaak vooraf, aleer dat koninkrijk is geboren in ons hart. De mensch is zoo geweldig ingenomen met zichzelf en maakt niet gaarne plaats voor Christus, want hij weet, dat als Christus gaat regeeren in het leven, hij zich geheel te Zijner beschikking moet stellen.

Nog moeilijker wordt het, wanneer wij dat Koninkrijk willen vestigen in in ons huis, in ons gezin. Niet allen zijn het er mee eens, niet allen zijn bereid zich te onderwerpen aan de wetten van dat Koninkrijk, die ons b.v. leeren „dat de een den ander uitnemender moet achten dan zichzelven". Hoeveel moeilijker wordt het dan nog dit Koninkrijk te willen vestigen in de maatschappij. Hoe talrijk en sterk zijn de machten, die zulks willen beletten. Helaas, zelfs onder de medearbeiders aan dat Rijk, is er vaak nog veel verwijdering, liefdeloosheid, zelfzucht en eerzucht. Men begrijpt elkander niet altijd in den strijd tegen den gemeenschappelijken vijand, daardoor is de aanvallende macht van het Christendom niet altijd even sterk, ja, zelfs vaak krachteloos.

O, dat wij de gelederen nauwer aaneen zullen sluiten en elkander mogen vinden in deze schoone bede: „Uw koninkrijk kome", bereid zijnde ons te onderwerpen aan de wetten van dat koninkrijk om mede daardoor den Koning te verheerlijken en als Koningskinderen een eer zullen zijn voor Zijn Rijk, dat zich weldra zal vestigen op deze aarde.

Heer Jezus, help Gij ons, waar 't geldt [Uwe eer!
Maak trouw ons, o Heiland, aan U!
Red zondaren, Heer, en geef zege [steeds meer,
Breek keet'nen des satans, ook nu!
Uw koninkrijk kome, Uw wil word' [volbracht,
Uw schepter gebiede en verwinne [elke macht,
Tot alles, wat ademt U love, o Heer,
U love als het Lam, eens geslacht.

Een goed woord

Het radio-bericht betreffende het Leger des Heils in Nederland, bracht voor onzen geest, wat wijlen Dr. J. H. Gunning J. Hzn. schreef over het Leger en de hedendaagsche toestanden in zijn boek over William Booth, „Een strijder Gods". Wij citeeren daaruit het volgende.

„Wij leven in een tijd van afbraak van alles. Geen instelling, niets, dat bestaat, is heilig of veilig. Alle geloof wordt bestreden. De kerk, zoo smaalt men, is een mislukking; de Zending heeft gefaald, de Bijbel is een onbetrouwbaar boek. Wij zetten reuze „boomen" op over God en de wereld hiernamaals. Wij schrijven en lezen brochures pro en contra over alles, wat vroeger voor onomstootelijk en heilig gold.

Wij critiseeren het gebed, het wonder, God zelven. Is het maar niet het best een dictator te hebben, die aan al dien Janboel een einde maakt, hoe dan ook? De letterkunde geeft ook al geen voldoening. De wereldoorlog met al zijn gevolgen, de crisis, de vernietiging van welvaart en handel, van kapitaal en veiligheid; Stalin, Mussolini, Hitler, Mussert ..... de heele wereld gaat failliet en te gronde!.....

Neen, antwoordt ook het Leger des Heils met een stem, die volhoudt en ook **blijft** klinken, ook wanneer al die andere leuzen en kreten in de schor-geworden kelen der partijhoofden zijn verstomd, neen, **de vrede komt**, maar niet door Genève of Locarno, niet door philantropie of menschelijk idealisme, want het hart des menschen is bedorven en onbekwaam om redding aan te brengen. De vrede komt door den Vredevorst, Jezus Christus, en wij zullen voortgaan, tegen allen haat der partijen en al den waanzin [illegible] diplomatie en al de hooghartigheid der [illegible]n en (helaas, helaas) ook al de verbi[illegible]ng der belijders van Christus onderling, dien eenigen Naam tot zaligheid gegeven, te prediken en te beleven als den grooten, den onfeilbaren waarborg voor geluk en vrede hier op aarde en straks in

(zie kol. 4)

Kolonel Beekhuis bezoekt Zuid-Sumatra

Op onze Lepra kolonie te KOENDOER

„Deze, die bekleed zijn met witte kleederen, wie zijn zij en vanwaar zijn ze gekomen? ..... Deze zijn het, die uit de groote verdrukking komen en zij hebben hunne kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams."

Onwillekeurig kwamen deze woorden mij in de gedachten, toen daar op Dinsdagavond 20 Maart een achttal makkers onder de Legervlag stond op onze bovengenoemde leprakolonie, om ingezegend te worden tot heilssoldaat. Drie anderen, die tot plaats. officieren werden bevorderd stonden er met hen. Ontroerend was het hen te zien, zooals zij daar stonden, stram in de houding, keurig in de witte uniform der heilssoldaten, hun door de ziekte reeds verwoeste aangezichten opgeheven naar onze geliefde Rood-Geel en Blauw-vlag, terwijl de Kommandant hen de juiste beteekenis van die kleuren nogeens verklaarde. Inderdaad — door groote verdrukking zullen deze eenmaal ingaan door de hemelpoort, doch hun kleederen zijn gewasschen in het bloed van het Lam en hun plaats in het Vaderhuis is bereid.

Het korte verblijf op deze kolonie aan de oevers van de Moesi was zeer gezegend. Met vlaggengezwaai was onze leider hartelijk ingehaald aan den steiger bij aankomst en des avonds had reeds de bovengenoemde inzegening plaats. Blijdschap was de grondtoon van die samenkomst en deze werd nog grooter, toen een aantal menschen naar voren kwam, om den Heiland te zoeken.

De volgende ochtend werd doorgebracht met inspecties en met voldoening werd geconstateerd, hoe keurig alles onderhouden was en hoe „senang" de patiënten waren. Ook werd een kleine wandeling door het bosch gemaakt, om de tuintjes der verpleegden te bezichtigen en het was een lust om sommige daarvan te zien; ijverig werd er gewerkt.

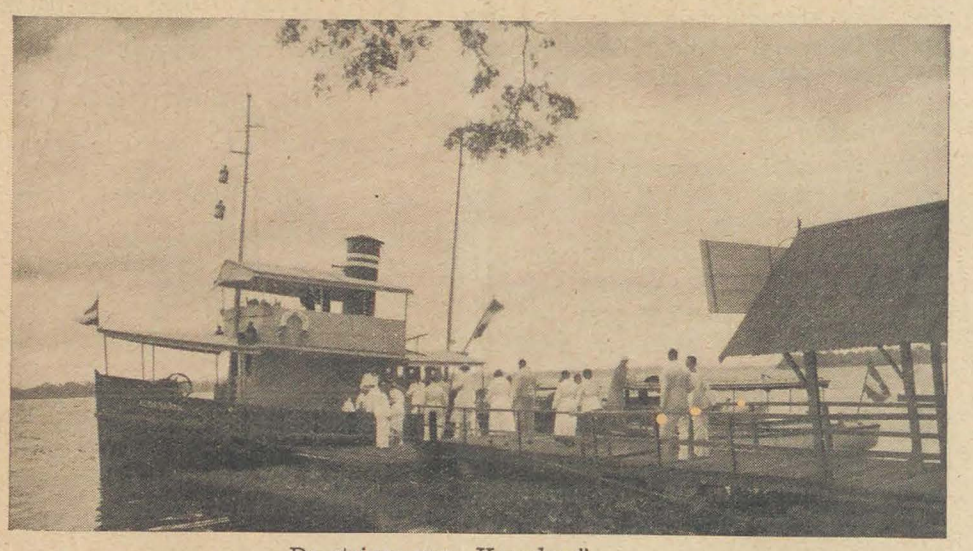

De steiger van „Koendoer".

PALEMBANG.

Op **Woensdag 19 Maart** werd des avonds in de Gereformeerde kerk te Palembang een samenkomst gehouden.

Sprekende over het groote leed, dat Christus Zelf voor ons geleden heeft, drong de Kolonel er bij zijn hoorders op aan „te bekennen wat tot hun vrede diende", en zich geheel te laten leiden door Hem, Die alleen den waren vrede kan geven. Het was een goed uur en vooral het zingen was een inspiratie.

Den volgenden avond werd een lezing gegeven in de Sociëteit te **PLADJOE** over de werkzaamheden van het Leger des Heils in oorlogstijd. Voor een zeer aandachtig gehoor zette de Kolonel dezen arbeid uiteen en boeide de luisteraars van begin tot einde, besluitend met eenige treffende woorden over het vertrouwen voor de toekomst en zijn onwrikbaar geloof in de uiteindelijke zege van de Gerechtigheid over de duistere machten van het kwade.

Dit bezoek heeft ook onze eigen makkers, officieren en soldaten, goed gedaan en nieuwen moed gegeven, om den strijd voort te zetten.

(vervolg van kol. 1)

den hemel. God heeft deze wereld geschapen. Zij is helaas van God afgevallen en daardoor zoo verward en ellendig geworden. Welk doel is nu schooner en heerlijker voor Gods kind dan te helpen haar voor God terug te winnen? Zij is toch des Heeren mitsgaders hare volheid?

Aan niets heeft deze moeilijke en gevaarlijke tijd, waarin het Christelijk geloof meer en meer als een onnoodig en verouderd artikel uit voorbijgegane eeuwen wordt terzijde gesteld en geminacht, **dringender** behoefte dan aan mannen en vrouwen, die bewijzen dat het Evangelie van Jezus Christus nog wel ter dege een **kracht** Gods tot zaligheid is, hebbende de belofte ook van het **tegenwoordige** leven. Er zal geen vrede komen onder de volken en geen geluk in het hart van eenig menschenkind, zoolang Jezus Christus niet als Heer en Koning erkend wordt."

UW KIND

Geef Uw kind het allerbeste
Wat er in Uw harte leeft —
Geef het liefde en vertrouwen,
Geef het, waar ge zelf naar streeft.
Geef het 'n jeugd vol licht en vreugde
Door den vrede in 't gezin —
Maak Uw huis tot 'n paradijsje
En zet 't kind er middenin.....

DAG BIJ HET KRUIS

BATAVIA
onder leiding van Kolonel Beekhuis.

De ruime zaal van den Kunstkring was geheel gevuld met belangstellenden op Goeden Vrijdag-morgen, toen de Terr. Kommandant de bijeenkomst opende en ernstig klonk de bede: „O, Jezus van Uw hemeltroon, daal neder in ons midden". God heeft deze bede verhoord, want op bijzondere wijze mocht Zijn tegenwoordigheid door den Heiligen Geest worden ervaren. Voordat de Kolonel zelf het woord nam spraken enkele officieren naar aanleiding van een bijbelwoord uit de gebeurtenissen op Goeden Vrijdag.

„Het kruis heeft mij geleerd, hoe ik mijn vijanden kan vergeven", zeide Majoor Karrenbeld in haar korte toespraak over de woorden: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet, wat zij doen".

„Het kruis is het symbool van de groote liefde van den Vader, Die zelfs den snoodsten zondaar vergeeft", getuigde Kapitein v. d. Veen, toen hem gevraagd werd eenige oogenblikken te spreken over het kruiswoord: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn".

De Kolonel zelf ging tenslotte in zijn toespraak uit van het woord: „Het is volbracht" en in duidelijke bewoordingen wees spreker erop, hoe Jezus „gehoorzaam geworden zijnde tot den dood des kruises" daardoor den Vader geëerd had. De tegenwoordigheid van Gods Geest was zeer merkbaar. Het zangkoor van Batavia I heeft veel bijgedragen om de juiste sfeer voor het gesprokene te scheppen. Hun lied „Wil Jezus dat één zondaar sterft" bracht grooten zegen.

De avondsamenkomst werd gehouden in de zaal van Batavia I. Als gast-spreker was daar aanwezig de heer Hoekendijk, een goede bekende in Evangelische kringen te Batavia. De beteekenis van het kruis, maar bovenal van het doel van Christus' leven en sterven op deze wereld werd in duidelijke beelden geschilderd, doch zooals onze leider in zijn laatste toespraak voor dezen dag zeide: „aan de hoorders was de noodzakelijkheid om een nuttig gebruik te maken van al wat gehoord en ervaren was op dezen Goeden Vrijdag". Moge de vrucht van deze bijeenkomsten spoedig gezien worden!

Y.

BANDOENG I.

De Goede Vrijdag samenkomsten in Bandoeng I stonden onder leiding van Majoor Barbier en Majoor Ramaker. Dat hiervoor veel belangstelling bestond bleek wel uit het feit, dat beide keeren de zaal geheel gevuld was.

In de morgensamenkomst werd behalve door Majoor Barbier, ook het woord gevoerd door Br. E. de Wilde van den Bond voor Evangelisatie. Zegen kwam tot onze ziel en op duidelijke wijze werden wij er bij bepaald, dat Christus het middelpunt van ons leven behoort te zijn. In den nabidstond gevoelden wij Gods dichte tegenwoordigheid en drie zielen zochten den Heer in het openbaar.

Des avonds deed Majoor Ramaker ons opnieuw stilstaan bij het lijden van onzen Heiland en ook in deze samenkomst smaakten wij de vreugde twee personen te zien neerknielen bij het Kruis.

J. L.

SEMARANG.
De Chef-Secretaris en mevr. Lebbink.

In het welbekende Loge-gebouw op Pontjol was een groote schare bijeengekomen voor den morgendienst. Wel was het even een groote teleurstelling, dat ds. Sillevis Smit, een der sprekers, door ziekte verhinderd was aanwezig te zijn, doch God wist op andere wijze weer nieuwen zegen te schenken. Het mannen-zangkoor van het korps en de meisjes van Oengaran gaven door hun zang zeer gewaardeerde medewerking. Vooral de laatstgenoemden brachten door haar lied „Vastgenageld aan 't kruis" wondere ontroering tot het hart der aanwezigen.

De eerste spreker was dezen morgen Brigadier Loois, de Divisie-officier, die aan zijn toespraak een krachtig persoonlijk getuigenis vastknoopte. Daarop nam de Chef-Secretaris het woord naar aanleiding van de prediking van Johannes den Dooper: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt". Mevrouw Lebbink sloot deze bijeenkomst met dankzegging — het was een gezegende morgen.

Een kijkje op de Bedelaars-kolonie te PALIMANAN.
(zie het artikel op pag. 4).

Boven: De ketella-aanplant waar velen geregelden arbeid vinden.

Onder: Het vervaardigen van cocosmatten. De mat voor de „Javasche Bank" is gedeeltelijk te zien.

Doet uw bestelling — ook op „Boegangan", in Semarang, worden keurige matten vervaardigd.

Des avonds was de Loge geheel vol voor het meerendeel met de makkers van het inheemsche korps. Ook nu waren de officieren van Oengaran en Semarang tegenwoordig. Majoor Wikdal opende de rij dezen avond met een woord van persoonlijke ervaring. Daarop was het mevrouw Lebbink die de schare toesprak, waarop de Kolonel, die het „Hoofdthema" had, zijn hoorders bepaalde bij „de drie kruisen op Golgotha". Hoe duidelijk werd onze Heiland temidden der zondaren daar geschilderd en Zijn zondaarsliefde sprak opnieuw zoo duidelijk tot de harten der onbekeerden, dat enkelen kwamen om vergeving van zonden te zoeken.

PAASCHKLANKEN!

BANDOENG.

Paaschmorgen 1941! Zes uur — vanaf het platte dak van het hooge Denis-gebouw aan den Bragaweg klonken de tonen van blijde Opstandingsliederen! Het waren de Legermuzikanten, die hun klanken van liefde en vrede zonden over de ontwakende stad Bandoeng, om spoedig gevolgd te worden door het beieren der kerkklokken, die mede het Paaschfeest inluidden en ook straks den Openluchtdienst, die met alle Protestantsche kerken en gemeenschappen te zamen gehouden zou worden in het Pieter Sythoffpark van 7—8 uur v.m. Zeker hebben de velen, die zich allengs aan deze plaats verzamelden, op hun gang naar dezen dienst, gedacht aan hen, die op dezen blijden Paaschdag niet naar de vrijheid van hun geweten en den wil huns harten, dit Opstandingsfeest mochten en konden vieren. De dankbaarheid, dat **wij** dit nog **wel** mochten doen, gaf aan dezen dienst zeker een bijzonder aspect en klonk door in het eerste lied, waarin Kolonel Beekhuis de schare leidde. „Daar juicht een toon, daar klinkt een stem, die galmt door gansch Jeruzalem". Op de vleugelen van dit oude lied verhief de ziel van deze honderden hier vergaderd, zich tot God en verheugde zij zich in de wetenschap: „De Heer is waarlijk opgestaan!"

Diep ontroerd klonk daarop in dezen Godstempel der natuur de Apostolische Geloofsbelijdenis, door een der predikanten geleid, gevolgd door één minuut van stil gebed. Hoevele gebeden stegen in dit oogenblik op tot God voor hen, die om Zijns Naams wil op dezen Paaschdag moesten lijden! Wij gevoelden ons in Gods dichte gemeenschap!

En toen volgden zang en Schriftlezing elkaar op. Hier bestond geen richting, rang of stand, doch in de uiting van het diepste, wat er in den mensch leeft, waren allen één en toen tot slot van dezen Liturgischen dienst gezamenlijk het „Onze Vader" werd gebeden, wisten wij ons allen, schoon meestens onbekenden in het leven van alledag, „kind'ren van één Vader", verbonden door de heiligste banden, die een volk kunnen binden: „Het geloof in God den Vader, den almachtigen Schepper des hemels en der aarde en in Jezus Christus, Zijnen eeniggeboren Zoon onzen Heer."

Na het dankgebed werd nog gezongen „Myn schilt ende betrouwen, syt Ghij o Godt, mijn Heer!" Zeker vervulde allen toen ook naast de dankbaarheid voor dat geloof, de dankbaarheid om Haar, onze geëerbiedigde Vorstin, die met Haar volk op dezen dag dezelfde Geloofsbelijdenis deelt en daarvan getuigt.

* * *

Toen de schare uiteen ging noodigden de open kerkdeuren der Groote kerk haar leden reeds voor den Ochtenddienst en ook de heilssoldaten maakten zich op voor de bijeenkomst in de Congreszaal om 9.30 uur. De zaal was geheel gevuld, toen onze leider. Kolonel Beekhuis, binnenkwam. Allereerst werd nogmaals het oude Opstandingslied gezongen, waarmede deze dag was begonnen. De vreugde, om het feit, dat Jezus Christus uit de dooden opgewekt, zit aan de rechterhand des Vaders, om voor ons te bidden, kwam in lied en woord tot krachtige uiting in dit uur. Wel zette de herinnering aan al wat zich op dezen Paaschdag in de wereld en ook in ons geliefd Leger afspeelt, een ernstig stempel op den geest, doch deze ernst werkte niet belemmerend op de sfeer van het samenzijn, integendeel ze legde een dieperen klank in woord en lied, om de wetenschap, dat **niets** den oprecht geloovige kan scheiden van de liefde van Christus.

Ook was er een inzegening van twee soldaten en één jong-soldaat dien morgen. Geschaard om de Legervlag stond daar de kleine groep op het platform, rondom den Kolonel, die de verheven beteekenis van deze Vlag nogeens naar voren bracht en wees op de groote verantwoordelijkheid van dezen stap. Het was een plechtig oogenblik voor de betrokkenen, ook voor den jong-Soldaat. Dat er twee kinderen van heilsofficieren bij waren, n.l. de dochter van de Majoors Nelwan en de jongste zoon van Brigadier Hiorth, was een verblijdend teeken.

De vreugde van het kindschap Gods werd ons daarna in verschillende beelden en kleuren door den Kolonel geschilderd en het hart van Gods volk werd „brandende in hen", om wat reeds nu werd ervaren van Gods gemeenschap. Toen dan ook met een toewijdingslied geëindigd werd, was dit niet een ijdele klank, doch een waarlijk begeeren des harten.

De Chef-Secretaris en mevr. Lebbink in het Ooglijders-Hospitaal en Semarang I.

Om 8 uur des morgens werd met een groote schare patiënten het Opstandingsfeest gevierd in het Oogl. hospitaal op Tjandi. Er was een echte blijde stemming, die verhoogd werd door de mooie liederen gezongen door de patiënten. Met aandacht werd de boodschap beluisterd en uit alles bleek, hoezeer dit bezoek werd gewaardeerd.

Het verdere van den dag brachten de Kolonels door in korps I. Het muziekkorps en de zangbrigade verleenden zeer gewaardeerde hulp in de bijeenkomsten. Het was een echt Opstandingsfeest; enkele makkers getuigden van het feit, hoe de Heiland ook in hun hart was verrezen en nu als een Vriend met hen ging door het leven. Majoor Cardinaal sprak des morgens en de Envoys Oey en Liem des avonds. Een aantal zielen kwam na een krachtige prediking tot den Heiland.

Brigadier Loois was een schijnbaar onvermoeide vertaler. Ook in de openluchtsamenkomst werd een groote schare getrokken door den zang en luisterde daarna met intense aandacht naar het gesprokene.

PEKALONGAN.

Hier werd door den Kolonel op den tweeden Paaschmorgen een bijeenkomst geleid. Een aardig aantal makkers was opgekomen en sommigen hunner gaven een blijmoedig getuigenis. Op hun aangezicht stond te lezen, dat ze werkelijk de vreugde, waarvan ze spraken, bezaten.

De Kolonel bepaalde zijn gehoor bij de geschiedenis der discipelen die heen moesten gaan naar Galilea om den verrezen Heiland te ontmoeten. Diepen indruk maakte het gesprokene en velen kwamen om hun toewijding te vernieuwen en beter dan tevoren hun Heiland te volgen.

TEGAL.

Hier werd de laatste bijeenkomst in verband met het Paaschfeest geleid. Kapitein Poot schrijft daarover het volgende.

„Met groote vreugde maken wij melding van het bezoek van den Chef-Secretaris aan Tegal. Een flink aantal personen vulde onze zaal, die in den geest van het Paaschfeest doch stemmig was versierd. Brigadier Loois opende de samenkomst, daarna sprak de Kolonel de menschen toe, waarna werd overgegaan tot de inzegening van drie recruten tot heilssoldaat. Daarop volgde de prediking van de Paaschboodschap en „Halleluja!" twee makkers kwamen naar voren, om een vernieuwde aanraking te zoeken met den Verrezene. God was met ons!"

DE TERR. KOMMANDANT HOUDT EEN LEZING TE CHERIBON EN SOEBANG.

Ofschoon de zware regens in bovengenoemde plaatsen ongetwijfeld velen verhinderden de lezingen bij te wonen, was de opkomst, vooral in eerstgenoemde plaats bevredigend.

In **Cheribon** leidde de burgemeester, de heer H. Scheffer, den Kolonel in met enkele zeer sympathieke woorden, die onmiddellijk een intieme sfeer schiepen. Met aandacht werd geluisterd naar wat onze leider vertelde over den arbeid van onze officieren en soldaten in de door oorlog geteisterde landen, dat sommigen hunner het leven kostte. Met dankbaarheid werd kennis genomen van het feit, dat, ondanks de groote moeilijkheden, het werk in Ned.-Indië voortgaat en zich zelfs uitbreidt.

In **Soebang** werd de Kolonel geïntroduceerd door den heer Jackson, plaatsvervanger van den heer Adams, die wegens droevig familie-bericht verhinderd was. In genoemde plaats hebben de heeren planters vele jaren reeds het werk van het Leger op loyale wijze gesteund en zij lieten dan ook niet na hun waardeering uit te spreken voor het feit nu iets naders van dien arbeid te hebben mogen zien. Bij beide lezingen werd een film, den Legerarbeid betreffende, vertoond.

Y.

LAATSTE BERICHT.

Juist toen dit nummer gereed was voor de pers kwam een rapport binnen over het welkom der Brigadiers Brandt in de Minahassa. Enkele bijzonderheden geven wij hierbij nog door.

De zaal van Manado I was meer dan vol. Adjudant Gladpootjes, de vaarwellende Distr.-officier heette de Brigadiers op hartelijke wijze welkom, evenals enkele der makkers dit deden. Brigadier en mevr. Brandt vertelden van hun ervaringen der laatste jaren en uitten hun blijdschap wederom in de Minahassa voor God te mogen arbeiden. Het was een avond vol zegen, enthousiasme en rijk Evangelie! God zegene den arbeid der Brigadiers in dit deel van ons zendingsveld!

ONZE BEDELAARS-KOLONIES

Het bedelkwaad in Ned.-Indië is wel een zeer diep geworteld kwaad, waarbij de armsten der armen, partij trekkend van het medelijden hunner eigen landgenooten en werkend op het hart van den Europeaan, trachten op deze wijze zonder er voor te werken, zich een bestaan te verschaffen. Velen zijn dit leven zoo vele jaren gewend, dat ze ook werkelijk tot niets anders meer in staat zijn. Natuurlijk doen de betrokken autoriteiten in hun ressorten al het mogelijke om dit kwaad tegen te gaan en zoo worden dan ouden en jongen door de politie opgepikt en in de verschillende kolonies voor zieke en behoeftige Indonesiërs ondergebracht.

OP DE BEDELAARS-KOLONIE TE KASIJAN.

Boven: Juist opgenomen en wachtend op een plaatsje in de mannenzaal. Uitgeput en ziek kwamen ze aan.

Links: Een verlegen jongen, die niet naar de camera durfde kijken.
Hij werd geheel ondervoed enkele weken geleden opgenomen, doch begint reeds flinker te worden.

Rechts: Twee typen. De vrouw rechts heeft zichzelf gepromoveerd tot „commandant" en voert den scepter.
Op de witte muts, waarvan zij onafscheidelijk is, heeft zij een stuk blik bevestigd als teeken van haar waardigheid.

Ook het Leger des Heils heeft een drietal van zulke „toevluchtsoorden" onder zijn beheer en wel voor Oost-Java in *Kasijan* bij Djember; voor Midden-Java in *Semarang*, Boegangan; en voor West-Java in *Palimanan* bij Cheribon. Gedurende het jaar *1940* werden daar gezamenlijk 2295 bedelaars verzorgd met een aantal verpleegdagen van 328.831. Sprekende cijfers!

Achter deze koude cijfers staat echter een wereld van leed en ellende en men moet feitelijk zulk een kolonie rustig bezoeken en alles goed op zich laten inwerken, om dit zelfs maar ten deele te kunnen beseffen.

Eerstgenoemde kolonie **KASIJAN**, ligt aan den voet der witte krijtrotsen vlak bij den Indischen Oceaan. Lange, ruime loodsen bieden plaats aan de alleenstaande verpleegden, die door de politie gebracht ofwel zwervensmoe, ziek en vervuild hier zijn gekomen, heel dikwijls om te sterven. Majoor Röed, een stoere Noor, die deze kolonie beheert, vertelde bij het bezoek van de redactrice o.m. hoe op zekeren dag een oude man binnenkwam, zóó vervuild, dat men hem niet op de gewone wijze kon reinigen, doch olie noodig was om hem weer een menschelijk aanzien te geven. Kort daarna stierf hij echter en de dokter vertelde, dat de oorzaak lag in het feit, dat zoolang hij vervuild had rondgeloopen hij feitelijk immuun geweest was voor invloeden van buiten, na zijn reiniging vatte hij kou en was zijn gestel te ondermijnd dit te dragen.....

De meesten, die in deze kolonie een toevlucht vinden zijn ondervoed; eenvoudig en voldoende voedsel doen dan langzamerhand wonderen. Men zou nu zoo denken, dat deze arme stakkerds dankbaar zijn voor de geboden gelegenheid voor een betere kans in het leven, doch dit is lang niet zoo. Natuurlijk moeten ze mettertijd wat gaan werken en zich aan zekere orde en regelmaat gewennen. Het is uit met hun vrije leven en dat bevalt velen niet, met het gevolg, dat ze trachten te ontsnappen. Toch is het bevredigend op te merken, dat ze na eenigen tijd dan dikwijls terugkomen en zich schikken in het nieuwe leven, om als zij nog niet te oud zijn later in de maatschappij nog hun hapje rijst te kunnen verdienen.

Er is echter ook loon op den arbeid. Een jaar geleden b.v. werd een jonge vrouw binnengebracht. De politie bracht haar; ze was in hevig verzet, moest zelfs gedragen worden, schopte, krabde, in één woord er was niets mee te beginnen. Ze is echter gebleven en nu — „onherkenbaar", vertelde de Majoor. Thans is ze mandoer van de ziekenzaal, nauwgezet en rustig doet ze haar werk en een breede glimlach was het antwoord op het „slamat siang" van de bezoekster.

Dit zijn slechts enkele grepen uit wat zich dagelijks op deze kolonie afspeelt, doch ze geven eenig inzicht in den arbeid onzer officieren hier en elders.

Een groote verbetering sedert de oprichting dezer kolonie zijn de woningen der gehuwde verpleegden. De oude bamboe krotten hebben plaats gemaakt voor keurige woningen. Wij geven hier een afbeelding van hun „straatje" met de naambordjes der inwonenden op elk huisje! Mevr. Tjarda van Starkenborgh, die zich bijzonder voor deze woningen interesseerde en ook een gift gaf voor den bouw ervan, zou bij een volgend bezoek zeker een groot verschil zien! De kolonie is nu aardig beplant met boomen en struiken en heeft het aspect van „onbewoonbaar oord" geheel verloren.

De industrie op deze kolonie is nog slechts zeer in het beginstadium. Het begin van een matten-vlechterij is er, doch gezien de zeer oude bedelaars en de vele gebrekkigen, is deze arbeid nog niet, wat men gaarne zou willen. Er is echter een aardige groep kinderen die momenteel de school in Kasijan bezoeken. Als *zij* voor den bedelstaf bewaard worden, is reeds veel gewonnen.

* * *

De groote verbetering die valt op te merken in sfeer, houding en ook uiterlijk dezer armen is naast goede verzorging, zeker niet in het minst te danken aan het geestelijk werk op de Kolonie verricht. De bijeenkomsten, het gezang, halen de menschen uit hun apathische houding. De Gezinsbond, door mevrouw Majoor Röed elke week gehouden, wordt door een 40-tal vrouwen bijgewoond. Ze leeren nu naaien, van allerlei gekregen lapjes kleeren voor hun kinderen maken, haakwerk verrichten en de belangstelling hiervoor is zeer opmerkelijk. Als kinderen zoo blij zijn ze met elke vordering, die ze maken. Met trots toonde mevrouw Röed het werk door deze eertijds verwaarloosde bedelvrouwen vervaardigd. Het Gezinsbonduurtje is een lichtpunt voor de heele week.

Aan de kinderen wordt ook veel zorg besteed. De dochter van de Majoors Röed, korpskadet Ingeborg, heeft een aardigen liefdebond en leert de kinderen van alles, kleine handwerkjes, naaien, haken, etc. Ook is er een aardige zandbakklas, waar de kleine Javaansche jongens en meisjes te zamen met de twee gezellige Noorsch-Engelsche peuters van de beheerders zelf, de eerste lessen krijgen over de bijbelsche verhalen. En heel wat koren kunnen ze zingen. Het was een lust de kinderschaar te hooren zingen in de bijeenkomst des avonds! Verschillende van de verpleegden hebben reeds veel licht in de geestelijke dingen ontvangen en zijn heilssoldaat geworden en helpen anderen even gelukkig te worden als zij. Zoo wordt langzamerhand deze kolonie inplaats van een plaats der ellende, een *tehuis* voor deze zwervers, wien weinig levensvreugde gegund is geweest.

* * *

Natuurlijk wordt voor de zieken goed gezorgd. Degenen, die kunnen loopen gaan elken dag naar de poliklinie, die in een keurig gebouwtje op het terrein gehouden wordt en waar ook uit de omliggende dessa's de menschen komen om geholpen te worden. Van allerlei krijgt de „zuster" te behandelen. Bij ons bezoek was juist een jongen geholpen met een gevaarlijken steensplinter in het oog. Het ging er op of er onder, doch met Gods hulp kon de splinter verwijderd en is het oog behouden. Zoo komt dag in dag uit veel menschelijk leed en lijden om aan deze plaats gelenigd te worden en Gode zij dank, heeft de heilsofficier geleerd immer de kans te zoeken ook den *geestelijken* nood te lenigen. De 330 bedelaars momenteel op Kasijan verpleegd, hooren allen het Evangelie al is het voor sommigen dan ook ter elfder ure, want velen komen er alleen om te sterven. De groote ontbering heeft het lichaam dikwijls reeds te ver gesloopt; de jeugd te redden is de eenige hoop van dit werk.

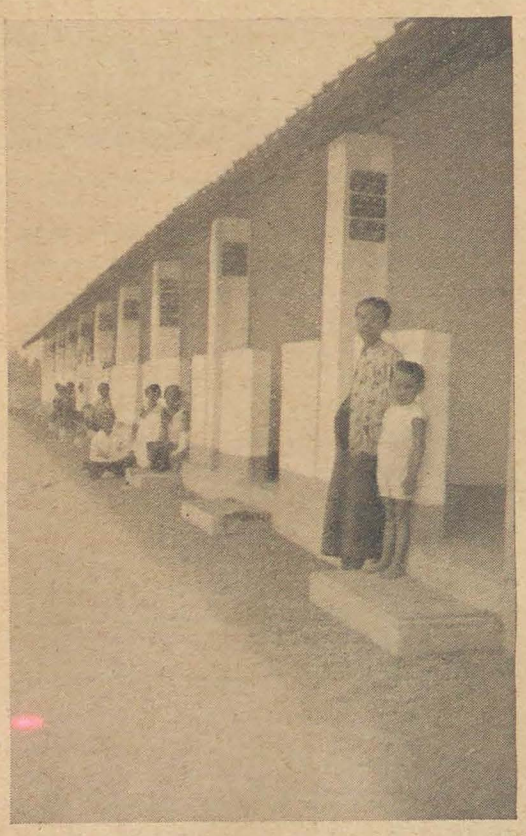

Het nette „straatje" der gehuwde verpleegden.

Palimanan.

Deze kolonie in West-Java, onder beheer van het Leger des Heils is nog slechts sedert September 1939 opgericht. Uit het eerste jaarverslag nemen wij een en ander over, dat onzen lezers zeker zal interesseeren.

„Cheribon is van oudsher, meer dan andere streken, behept geweest met het euvel van bedelaars, zulks tengevolge van de aanwezigheid van historische plaatsen, die bij de bevolking in een reuk van heiligheid of bijzonder aanzien staan.

De djaga, die door het luiden van de bel ook zorgt voor de orde en regelmaat als het tijd is voor de maaltijden.

Professor Veth schrijft reeds in zijn historisch werk „Java", dat „de desa Astana, nabij den heuvel Goenoeng Djati, waaraan zich de legende omtrent de eerste prediking van den Islam in deze streken en de oorsprong van Cheribon heeft vastgeknoopt, krioelt van bedelaars, die op de aalmoezen der grafbezoekers azen", terwijl hij bij een beschrijving van het z.g. waterpaleis zich aldus uitdrukt: „.....en ergert men zich half dood aan de onbeschaamde bedelarij, waaraan men bij het verlaten van al dit moois ten prooi is en waaraan Cheribon sedert lang een onbenijdbare beruchtheid dankt."

Ongetwijfeld blijkt uit deze aanhalingen zeer duidelijk dat een bedelaars-kolonie zeer noodig was. Het was de hoogedelgestrenge heer W. A. van der Capellen, resident van Cheribon, daarbij krachtdadig gesteund door den hoogedelgestr. heer R. A. A. Soeriadi, regent van Cheribon, die het initiatief nam voor een actie, om te komen tot een meer afdoende verzorging van het steeds aanwassende aantal bedelaars.

En zoo is dan sedert September '39 een keurige kolonie ontstaan. De voormalige Waterstaatsgebouwen te Palimanan werden welwillend door het Gouvernement ter beschikking gesteld, A.S.I.B. hielp aan de eerste noodige fondsen, terwijl een belangrijke subsidie van het regentschap Cheribon werd verkregen.

In 1940 werden totaal 515 personen verzorgd met een aantal verpleegdagen van 32.085. De oude plaats heeft een geheel ander aanzien gekregen. Het beschikbare terrein van de Kolonie is tot den laatsten vierkanten meter beplant met voedingsgewassen en het is een lust sommige van de sterkere verpleegden het land te zien bewerken. Op het terrein wordt veel steen aangetroffen van eens bestaande gebouwen; deze wordt zorgvuldig vergaard, waardoor het terrein schoon wordt. Oude vrouwen voor niets anders geschikt, kloppen dezen steen en na gezeefd te zijn, wordt die afgenomen door de regentschapswerken om als pleister dienst te doen. Verder is er begonnen met een geitenfokkerij, waaruit wij straks een bron van inkomsten hopen te scheppen. De verzorging van eenden en geiten is de taak van de katjongs. De jonge kinderen gaan naar de desaschool in Palimanan.

Behalve deze arbeid is er ook nog ander werk gevonden voor hen, wier gezondheidstoestand dit toelaat. De beheerders Majoor en mevr. Nelwan, die zich bij uitstek geschikt voor deze taak hebben bewezen te zijn, zijn vindingrijk. Wel kostte het den Majoor veel „piekeren" alvorens hij voor allen een geschikte bezigheid had gevonden, doch wie nu Palimanan bezoekt, wordt getroffen door den veelzijdigen arbeid en de opgeruimdheid, waarmee het werk wordt verricht. Hièr vindt men een groep mannen, die klapperbast verwerkt, anderen draaien cocostouw, terwijl weer anderen matten vlechten. Elders ziet men een groepje bezig z.g. vruchtenmandjes te vlechten voor mangga-export; dáár maakt men bamboe-waterscheppers voor de suikerfa-

(vervolg pag. 6 kol. 1)

10 MEI 1940 10 MEI 1941

„Het LICHT schijnt in de duisternis en de duisternis heeft hetzelve niet overmocht."

„Dit Schriftwoord getuigt van een weergalooze worsteling van alle donkere booze machten, gevoerd met alle geestelijk en stoffelijk wapentuig, waarover zij maar kunnen beschikken, met als doel de onderwerping van den mensch, de samenleving en het wereldbestel aan hun heerschappij, alle vrijheid en alle goederen, die voor de menschheid een heilig bezit zijn, met vernietiging bedreigend.

Daartegenover CHRISTUS, strijdend in de wapenrusting van de Liefde, met alle wapens welke deze weet te smeden, onoverwinlijk, omdat Hij Zich gedragen weet door de liefde Zijns Vaders met dat eene vaste doel voor oogen : De redding der menschen uit de macht van den booze."

H. M. Koningin Wilhelmina.

Z. Exc. de Gouverneur-Generaal, op wiens schouders in dit afgeloopen jaar zulk een zware taak rustte.

De worsteling tusschen licht en duisternis is, nu wij na een jaar weer voor den 10den Mei staan, feller dan ooit. Hoe zal straks elk rechtgeaard Nederlander over de gansche wereld, waar hij zich ook bevindt, op dien nooit te vergeten datum, in den geest voor de zooveelste maal zich keeren naar het geliefde vaderland, de plaats, waar lief en leed van kinder- en jeugdjaren werd doorleefd, waar vele geliefden, waaraan men met de innigste banden verbonden is, hunkerend uitzien naar een hereeniging met hen, die thans onbereikbaar zijn ; ..... het vaderland, waar voor velen de nog jonge graven zijn, graven nog maar één jaar oud, die ze nog niet konden bezoeken .....

En als deze gedachten zich dan vermenigvuldigen, is het voor een oogenblik, alsof de duisternis het licht zal overheerschen, want behalve uit den druk van den eigen geest komen dan nog de demonen als uit den afgrond van onrecht, wreedheid, verraad, verwoesting, verderf als het ware het geloof tarten op zulk een herinneringsdag, MAAR ..... daar klinkt over de donkere wateren, die de ziel dreigen te overstroomen, het machtwoord Gods : „Het LICHT schijnt in de duisternis en de duisternis heeft hetzelve niet overmocht !" En op dat woord keeren wij ons naar dat Licht en dan staan wij straks op 10 Mei niet met een vertwijfeld hart, als wij den blik wenden over de groote oceanen.

Dan weten wij, dat daar is onze vorstin, Die als een Moeder des Vaderlands voor Haar volk bidt, voor de wereld bidt, in groot Godsvertrouwen en daarmede ook de handen sterkt van hen, die overal strijden voor recht en gerechtigheid en de eeuwige waarden van de menschheid.

In dat LICHT zien wij ook de talloos velen, die zich niet lieten knechten, doch moedig standhielden en hun Christelijke beginselen verdedigden, en die ondanks allen druk getuigden, zooals Gods Geest hun gaf te spreken. Wij zien dan een groote schare, die liederen zingt in den nacht, getuigend van het LICHT, dat geen macht noch mensch ter wereld kan dooven.

In dat LICHT zien wij ook, dat kan niet anders, de puinhoopen, de verwoesting, de graven — doch hoog boven dit alles uit zien wij Christus, van Wien dit licht uitstraalt en zooals Hij ons geteekend is in dat schoone woord van onze Koningin, hierboven aangehaald :

„CHRISTUS — strijdend in de wapenrusting van de Liefde, met alle wapens welke deze weet te smeden, onoverwinlijk, omdat Hij Zich gedragen weet door de liefde Zijns Vaders met dat eene vaste doel voor oogen : De redding der menschen uit de macht van den booze."

Het LICHT zal overwinnen ! Griffen wij dit woord diep in ons hart en laten wij ons als Christenen dicht scharen om dat Licht, als kinderen des Lichts, opdat ons geloof zegeviere en ons gebed vol geloof en vertrouwen zal zijn voor de komst van Christus' rijk van vrede en welbehagen op deze aarde !

Gedenkend aan eigen leed en nooden, willen wij ook den nood van andere natiën, die met ons door de tunnel gaan, voor den troon van God gedenken, want „wij zijn allen broeders in Christus Jezus, onzen Heer !"

H. M. KONINGIN WILHELMINA.

Op 10 of 11 Mei zal over het geheele Territorie

EEN NATIONALE DAG VAN GEBED VOOR LAND EN VOLK

worden gehouden. Alle posten en inrichtingen hebben hiertoe de noodige instructies ontvangen. Wij verwijzen allen, die zich met de heilssoldaten op dien dag in het gebed willen vereenigen, naar verdere plaatselijke aankondigingen hieromtrent.

VOOR HEMELVAARTSDAG.

„Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde". Matth. 28 : 18.

Op een lichten wolkenwagen
wordt de Heer van de aard gedragen,
vaart Hij op naar 's hemels troon.

Alles moet voor Hem zich buigen,
iedre tong Zijn lof getuigen
en Hem eeren als Gods Zoon.

Vorsten, machten, krachten, tronen,
zij, die 't hemelrijk bewonen,
eeren Jezus' heerlijkheid.

Alle macht is Hem gegeven !
Allen, die op aarde leven
make Hij tot dienst bereid.

Geeft, o zondaars, Hem uw harten,
Klaagt, o kranken, Hem uw smarten,
zegt, o armen, Hem uw nood.

Ziet, Hij stierf, om u het leven,
rijkdom, vrede en vreugd te geven,
't leven met Hem, door zijn dood !

EEN BOODSCHAP TOT ALLE HEILSSOLDATEN.

Het radio- en krantenbericht, meldende, dat „Het Leger des Heils in Nederland ontbonden is en de fondsen in beslag zijn genomen door de bezettende macht", heeft ons allen diep getroffen. De volle beteekenis van dit bericht kan ik niet verklaren noch wat de aanleidende oorzaken tot deze daad zijn geweest, doch zeker is, dat Commissioner Vlas en onze makkers officieren en soldaten een zeer moeilijken tijd doormaken en dat het meer dan gewonen moed en dapperheid zal vragen trouw te blijven aan God en het Leger. Doch ik ben er van overtuigd, dat God onze makkers dien moed en die vastberadenheid zal schenken en dat deze beproeving zal blijken zegen in zich te bergen en mede zal werken tot loutering en heiliging en krachtiger geloof van Gods volk, ginds in ons geliefde vaderland.

Op ons in dit vrije deel der Nederlanden, legt deze gebeurtenis echter den duren plicht onze makkers getrouw te gedenken in onze gebeden en beter dan ooit de prachtige kansen ons geschonken te benutten, om te leven tot zegen onzer medemenschen, de uitbreiding van het eeuwige Godsrijk en de eer van onzen Heer en Koning.

O, dat alle lauwheid en vrees zal verdwijnen en wij ons bij vernieuwing geheel den Heer en Zijn dienst zullen wijden ! Laat ons met meer overtuiging dan ooit tevoren Jezus Christus liefhebben en Dien gekruisigd prediken en leven als een afgezonderd, geheiligd volk, bezield met één verlangen : anderen te dienen terwille van Hem, Die voor ons stierf !

GOD ZEGENE U !

A. C. BEEKHUIS

Terr. Kommandant.

Gij zijt het licht, Laat mij de luchter zijn.

Van den bekenden Christen-dichter Willem de Merode bestaat een verzenbundel, dien hij genoemd heeft : „Het heilige licht". In dien bundel is een vers — de Getuige heet het — waarvan de eerste regel een zeer schoone gedachte vertolkt.

Gij zijt het Licht — laat mij de luchter zijn.

Twee dingen zegt de dichter in dezen regel. Eerst : Gij zijt het Licht.

En dan : Laat mij de luchter zijn.

Een belijdenis — en een gebed.

Hij belijdt, en daarmee begint hij, dat God het Licht is. En dan als gevolg van die belijdenis, ontwaakt in zijn ziel het gebed : Laat mij de luchter zijn.

Gij zijt het Licht ! Hoe rijk is, wie dat belijden mag ! Waar licht is, daar is leven, en bloei, en blijdschap. Daar is levensvreugd om al het schoone, dat wij in het Licht zien mogen. Want waar licht is, daar is geen duisternis.

Het Licht schijnt in de duisternis. Hoe ontzettend zou onze duisternis zijn zonder dat Licht ! Hoe groot is die duisternis van al die arme zoekers en vruchtelooze vragers, die het Licht niet zien en in duisternis ronddolen ! Of misschien zien ze wel een licht, denken, dat ze het zien. Maar omdat ze het waarachtige Licht niet kennen, laten ze zich misleiden door het valsche licht, dat Satan listiglijk den bedrogenen ontsteekt. Ze weten niet, dat zelfs de vorst der duisternis zich veranderen kan in een engel des lichts.

Welk een genade bewijst God ons, dat wij zien en gelooven mogen, dat Hij alleen het Licht is !

Wie belijdt : Gij zijt het Licht, erkent, dat zonder God het leven donkerheid is, waarin we doelloos rondtasten. Wie belijdt : Gij zijt het Licht, gelooft, dat de duisternis van het leven ons niet hoeft te benauwen, want dat in die duisternis het Licht schijnt. Zoodat we wandelen, niet in de nacht en nevelen, maar in het Licht, dat God uitstraalt, ook voor ons.

Wie belijdt : Gij zijt het Licht, aanvaardt geen ander licht, dan dat alleen. Een licht boven den glans der zon. Een heerlijk Licht, volkomen voldoende om ons levenspad, al gaat het door de diepste diepten heen, met Goddelijken glans te bestralen.

We danken God, dat Hij ons ook geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar Licht.

Gij zijt het Licht — laat mij de luchter zijn.

Als we dat bidden, erkennen we ook, dat God ons roept, om het Licht, dat Hij ons schonk, te doen uitschijnen voor anderen.

Als we dat bidden, belijden we, dat we daartoe uit ons zelf onmachtig zijn. Want wij hebben geen licht uit onszelf. Eigen kracht baat hier niet. Hier past alleen het gebed : laat mij de luchter zijn.

Als we dat bidden, vragen we om Licht, wenden we ons tot de eenige Lichtbron, tot onzen Vader in de hemelen, Wien we in Christus alles mogen vragen, wat we voor de vervulling van onze levensroeping noodig hebben.

Als we dat bidden, stellen we ons beschikbaar, om lichtdragers, luchters te zijn.

Gij zijt het Licht — ik slechts een luchter. Zonder U nutteloos en doelloos. Maar met U en door U, o, wonder van genade, een lichtende luchter, die van de heerlijkheid van Uw Goddelijk Licht iets mag opvangen en vasthouden ; een luchter, die de stille glorie van Uw vlam mag dragen.

(Overgenomen)

BANDOENG I
de afscheidssamenkomst van Brigadier en mevr. Brandt.

De Congreszaal was geheel gevuld voor deze bijzondere bijeenkomst op 30 Maart j.l. Brigadier en mevr. Brandt, die na hun terugkeer van buitenlandsch verlof, verschillende Opwekkings-campagnes geleid hebben, namen in dit samenzijn afscheid van hun makkers in Bandoeng, om hun aanstelling als D.O. voor de Minahassa-Divisie te aanvaarden.

De Chef-Secretaris en mevr. Lebbink stonden den Terr. Kommandant ter zijde, terwijl de H.K.-zangbrigade en het muziekkorps van het Jongenshuis assistentie verleenden.

Het was een avond van vreugde en opgewektheid. De vertrekkende Brigadiers sprakan over hun ervaringen en de wonderbare leiding Gods in hun leven. Zij gaan naar bekend terrein, met de moeilijkheden en zorgen aldaar zijn ze vertrouwd, maar ook de vreugde van het werk, de oude makkers en den arbeid voor God en zielen wachten daar op hen en dat doet hen vol vertrouwen de toekomst tegemoet gaan.

In zijn toespraak dien avond ging onze leider uit van het punt „bekeering". Hij wees erop, hoe dit de grondslag is van alle werk, het beginpunt voor ieder arbeider in Gods koninkrijk.

Het was een plechtig oogenblik, toen onze makkers hun plaats innamen onder de oude Legervlag en door den Kommandant opgedragen werden aan God en Zijn dienst, tot redding van de bevolking van de Minahassa.

WELKOM VAN DE NIEUWE KADETTEN DE „KRUISVAARDERS"

Geestdriftige samenkomst geleid door den Terr. Kommandant.

Een volle zaal, een keurige groep Kadetten en een enthousiast „Halleluja" verwelkomde onzen leider op Zondagavond 6 April in Bandoeng II. Voor een gebeurtenis als bovengenoemd bestaat altijd veel belangstelling. De ouderwetsche, vurige Legergeest komt dan meestal in volle kracht tot uiting en trekt aan. Zoo ook nu. Met een echt strijdlied begon de Chef-Secretaris de bijeenkomst, waarop enkele officieren in gebed voorgingen. Het zangkoor van Tjimahi zong nu een lied, waarna Brigadier Hiorth, de leider van de Kweekschool, een woord van welkom en blijdschap sprak, omdat ondanks de tijdsomstandigheden, waarin wij leven toch weer een Cursus kon worden geopend.

Ook de Terr. Kommandant, die daarop het woord nam, uitte dezelfde vreugde en deelde de schare mede, hoe het het verlangen van den Generaal geweest was dezen cursus te openen.

Adjudante Brouwer stelde nu alle kadetten aan onzen leider en het publiek voor. Ze zullen den naam van **„Kruisvaarders"** dragen. Mogen zij hun naam eer aandoen! Van Oost en West, Zuid en Noord zijn ze gekomen. Er waren kadetten van Sumatra, uit de Minahassa, van Midden en Zuid-Celebes, van Java.

Er waren kinderen van heilsofficieren onder hen, vele oud-korpskadetten, Toortsdragers, ja, deze groep jonge menschen vertegenwoordigde op waardige wijze ons Leger des Heils.

Twee hunner kregen gelegenheid te getuigen. Het waren groote contrasten: Kadet Nelwan (dochter van de Majoors Nelwan van Palimanan) rustig en ernstig getuigend „van haar bekeering en het verlangen voor God te arbeiden, zich bewust niets van zichzelf te zijn." Daarnaast kadet Gabriël: vurig, gesticuleerend, als een Petrus getuigend „den Heiland op Zijn roeping overal te willen volgen". Zij vertegenwoordigden de verschillende typen, die deze groep jonge menschen vormt. Ook zongen de kadetten onder leiding van Majoor Both een strijdlied.

Onze leider wist op voortreffelijke, begrijpelijke wijze de roeping van Elisa te schilderen, telkens heenwijzend naar de kadetten, die eveneens alles verlieten om den Heer te volgen. Doch niet alleen voor de kadetten was er een boodschap dien avond. Gods Geest sprak tot velen en aan het eind der bijeenkomst knielden mannen en vrouwen, ouden en jongen neer, om den Heiland te zoeken. Een groote bemoediging voor onze kadetten.

DE CHEF-SECRETARIS EN MEVR. LEBBINK OP HET STRIJDPAD.

BATAVIA I.

Vol verwachting was door de makkers van ons korps uitgezien naar het bezoek van de Kolonels Lebbink; de groote opkomst en het hartelijk welkom, bewezen dit metterdaad.

De heerlijke mogelijkheden voor een Christen in dezen tijd, werden ons in de Heiligingssamenkomst ontvouwd en bemoedigd en versterkt, zagen wij de volgende samenkomsten tegemoet. Scheen het eerst, dat de openluchtsamenkomst niet door kon gaan, toen de regen ophield trokken de Kolonels op naar het Waterlooplein, waar voor enkele honderden het blijde Evangelie van licht en vrede werd verkondigd. Na afloop kwam een kleine Indonesiër naar den Chef-Secretaris toe en zeide: „Bagoes betoel, chabar itoe, toean". Welk een rijk loon, als de boodschap zóó wordt begrepen! Moge het licht van Christus dit jongenshart verder beschijnen!

De verwachtingen voor de avondsamenkomsten werden verre overtroffen. Bijna geheel vol was de zaal. Met geestdrift werd getuigd en met intense aandacht geluisterd naar het getuigenis van mevr. Lebbink, dat grooten zegen bracht. Met kracht predikte de Kolonel het woord. Sommigen zaten diep overtuigd, doch niemand besliste in het openbaar. Echter keert Gods woord nimmer ledig weder, dat is ons vertrouwen.

N.

NIEUWS UIT ONZEN HEILSSTRIJD

MADIOEN.

Opening van een nieuw korps.

Op 13 Maart j.l. werd onder zeer groote belangstelling van het publiek het korps te Madioen geopend. Een eenvoudig gebouwtje is gehuurd, waar de officieren — voorloopig nog Luitenant Manahutu van Ngawi, totdat blijvende krachten beschikbaar zijn — wonen en bijeenkomsten gehouden kunnen worden.

Bij de opening was het zaaltje geheel gevuld. De bijeenkomst stond onder leiding van Brigadier Loois, die in zijn inleidend woord een duidelijke uiteenzetting gaf van het doel van het Legerwerk ook onder de Indonesiërs. Ds. Sikken, die met zijn echtgenoote en de kerkeraadsleden mede tot de aanweizgen behoorde, richtte eenige sympathieke woorden tot den Brigadier en verzekerde dezen, dat het Leger des Heils steeds op de medewerking van de Prot. gemeente ter plaatse zou kunnen rekenen.

Een vijftiental makkers van Ngawi was gekomen om medewerking te verleenen en zong enkele mooie liederen.

Kapitein Wattimena en Luitenant Manuhutu kregen eveneens gelegenheid een woord voor hun Meester te spreken en afgewisseld door zang was alles te zamen een mooi geheel, waardoor God werd verheerlijkt. De Divisie-officier heeft groot geloof voor MADIOEN! Dit geloof werd gedeeld door allen, die hun medewerking op zoo hartelijke wijze gaven om deze opening mogelijk te maken.

Voormalige bedelkinderen op KASIJAN.

NU gaan ze naar school en worden goed verzorgd. Straks kunnen ze dan als nuttige menschen hun plaats in de desa innemen.

(vervolg van pag. 4)

brieken, terwijl sommigen zich verdienstelijk maken met de fabricatie van bezems. Van verschillende particulieren mochten wij bestellingen ontvangen (getuige de foto met de mat voor de „Javasche Bank!). De landbouw-consulent te Cheribon zorgt voor de afname van de vruchtenmandjes. De schoolopziener deed een groote bestelling bezems en vloermatjes voor de scholen in het Cheribonsche."

Zoo zouden wij nog veel kunnen vertellen, ook van het geestelijk werk op deze kolonie, wat uiterst moeilijk is, doch niettemin met groote liefde gedaan wordt. Wij gelooven echter, dat onze lezers zich uit het geschetste beeld dezer twee kolonies wel eenig idee kunnen vormen van den arbeid, die hier gedaan wordt en die zoowel de Indische samenleving als den betrokken stakkerds ten goede komt.

De kolonie te BOEGANGAN in Semarang, is de oudste van de drie, doch gezien de plaatsruimte verbruikt is, hopen wij hierover later meer uitgebreid iets te vertellen, aangezien hier weer een geheel andere tak van indus- [illegible]rdt verzorgd.

OPENING VAN DE NIEUWE LEGERZAAL IN TOEREN.

Toeren was in feesttooi, bijna de geheele desa liep uit om getuige te zijn van een echten optocht en daarna de feestelijke opening van de keurige zaal door broeder Lucas ten gebruike voor het Leger des Heils gebouwd.

Fantastisch was de optocht der heilssoldaten van de oude naar de nieuwe zaal, die midden in het dorp gelegen is. Brandende, kleurige lampions werden meegedragen, hartelijk werd gezongen. Vlaggen versierden de zaal en waren boven de straat aangebracht, waar de nette zaal haar taak wachtte. Nadat Majoor Palstra, die de leiding van dezen dienst had, den sleutel van broeder Lucas in naam van het Leger des Heils in ontvangst had genomen, opende mevrouw Palstra de deur en in minder dan geen tijd stroomde de zaal vol. Degenen, die niet binnen konden stonden voor open ramen en deur en deelden toch nog een beetje in de feestvreugde. Met een echt Verlossingslied werd begonnen, want dit huis zou een Huis wezen, waar Zijn woord verkondigd zou worden. Lof en dank aan God voor dezen nieuwen „tempel" was de grondtoon van het samenzijn. Ook de „buren" van Malang waren gekomen, om mee te genieten en Kapitein Thio van Malang II sprak een warmen gelukwensch uit voor dit zusterkorps. Majoor Steen gewaagde van ontvangen zegeningen. Het toepasselijk bijbelwoord, het lied van het zangkoor, ja alles te zamen maakte dezen avond tot een onvergetelijken. Het heerlijkste was, dat zielen neerknielden, om den Heiland te zoeken. Rondom de Vlag geschaard vernieuwden de Toerensche makkers hun verbond met God tot slot van deze samenkomst.

Enkele dagen daarna had onder leiding van Majoor Barbier een tweede grootsche gebeurtenis plaats in de nieuwe zaal n.l. de inzegening van broeder Lucas en zijn zoon tot recruut en de opdracht van 4 kinderen aan God en het Leger. Voorafgegaan door een echte Openluchtsamenkomst op het terrein van een der huizen in de buurt, marcheerden de makkers al zingend op naar de zaal..... die reeds zoo goed als vol was, zoodat het moeilijk was erin te komen. Het was een gloedvolle bijeenkomst. Een zeer plechtig intermezzo was de opdracht van de kleinen. Terwijl de ouders onder de Vlag stonden droeg Majoor Barbier de kleine aan God en het Leger op. Onder diepe stilte werd door ouden en jongen alles gevolgd en toen daarna de beide oude makkers, die den levensavond reeds naderen onder diezelfde vlag tot recruut werden ingezegend was het enthousiasme groot. Ook nu zong het zangkoor gevormd uit het personeel van het ziekenhuis een mooi lied. De prediking werd met groote aandacht aangehoord en Gods Naam werd verheerlijkt en grootgemaakt. Moge deze zaal voor velen een plaats des gebeds en des heils worden!

MALANG I en II.

In verband met het Divisie-Congres der Oost-Java-Divisie, dat te Malang gehouden werd, hadden beide korpsen ter plaatse het voorrecht van een echte ouderwetsche Legermeeting. Het allereerst was korps II aan de beurt, des middags om half 5. Een ongewone tijd, doch geen verhindering om de zaal meer dan vol te hebben met een aandachtige schare. De makkers werden aangestoken door het „vuur" der officieren, die geleid door Majoor Palstra zongen en getuigden tot eer van God. Allen kregen hun beurt om iets te doen en opmerkelijk was, dat het „vreugde" was, waarover allen spraken. Ook de bijbellezing door Majoor Barbier, de gast van Bandoeng, was door God reeds tevoren geleid tot ditzelfde onderwerp en voor Gods kinderen bereikte deze vreugde haar toppunt dien avond, toen velen neerknielden om den Heiland te zoeken. Oud en jong, de meesten in diepen ernst en zich welbewust van wat zij deden, knielden neer.

Was het wonder, dat de officieren met een hart brandend van dankbaarheid en groote verwachting op stap gingen naar korps I. Maar ..... **het was totale verduistering!** Zouden de menschen de duisternis trotseeren? Een volle zaal met belangstellenden was hierop een duidelijk antwoord. Wat werd er gezongen! Verschillende officieren hadden een werkzaam aandeel in de leiding, doch allen namen deel in het getuigen en zingen, geleid door Majoor Barbier. De rollen waren nu omgekeerd: Majoor Palstra bracht Gods woord. De getuigenissen over de Kracht Gods in het eigen leven ervaren en de vreugde in des Heeren dienst, het strijdlied met zooveel gloed gezongen, het lied van het zangkoor van Malang I — alles had den weg volkomen bereid, geleid door Gods Geest. Daarop de krachtige prediking van een onveranderden Heiland en, dank God, een oogst van zielen aan den voet des kruises. Ieder Christen nam deel in dezen nabidstond door gebed en biddend zingen en er gebeurden wonderen. Zonden werden beschreid, ketenen gebroken! Met een toewijding van al Gods kinderen om de Legervlag voor dienst in Zijn koninkrijk, werd dit samenzijn en daarmee het Congres besloten.

Neen, toch nog niet heelemaal, want daar ging juist het „luchtalarm!" Niemand kon weg — dan maar een „zanguurtje" en het scheen wel of niemand er erg „rouwig" om was, want het eene lievelingslied en koor volgde op het andere. Zoo werd Gods naam groot gemaakt en Zijn lof bezongen, ook al was het donkere nacht om ons heen, voorwaar het symbool van den geest voor den waren Christen in dezen tijd.

GEZINSBONDNIEUWS UIT DE MIDDEN-JAVA-DIVISIE.

In verband met den Veldtocht, welke over heel het Territorie gehouden is, werd ook in **Semarang I** een bijzondere Gezinsbondsamenkomst gehouden, waarbij tevens de officieren en leden van het Ooglijders-Hospitaal en Boegangan tegenwoordig waren, te zamen een 90-tal zusters. Mevrouw Envoy van Agteren behandelde een bijbel-onderwerp en verschillende officieren en G.B.-leden spraken over de zegeningen door middel van den Bond ontvangen.

Op 17 Februari had de Gezinsbond van dit korps juist zijn 5-jarig bestaan gevierd en bij deze feestelijke gelegenheid was de zaal keurig versierd en een 120-tal zusters was bijeengekomen.

In **Djokja** werd eveneens een zeer geslaagde G.B.-samenkomst gehouden met 23 zusters en enkele nieuwe leden.

In **Pati** is juist een afdeeling van den Bond opgericht met reeds 10 leden. Een goed begin!

Zoo gaan wij voort in de Midden-Java-Divisie om ook door middel van den Gezinsbond het Evangelie te brengen.

Mevr. Brigadier Loois.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

TERRITORIAAL HOOFDKWARTIER.

AANSTELLINGEN.

Brigadier E. Brandt* Divisie-Officier Noord-Celebes.
Majoor *A. Both* naar Bandoeng Kweekschool.
Majoor *A. van Oudheusden* naar Blitar Inh. Kinderhuis.
Majoor W. F. Palstra* Mannen-Maatsch. Secretaris.
Majoor D. Ramaker* Financieel- en Eigendoms Secretaris.
Majoor L. Snaith* Sectie-Officier voor Koelawi en Kantewoe.
Adjudant A. L. Gladpootjes* Districts-Officier Oost-Java.
Adjudant R. Runtuwene* naar H. K. Handels-Departement.
Adjudant *H. van der Schilden* naar Medan Eur. Kinderhuis.
Adjudant *G. Smid* naar Djember (nieuwe opening).
Kapitein *A. Kreikamp* naar Banjoewangi.
Kapitein *M. Ossendrijver* naar Batavia Meisjeshuis.
Kapitein *G. Spijker* naar Oengaran Kinderhuis.
Luitenant H. J. Kambei naar Magelang.
Luitenant *J. Pailaha* naar Soerabaia II.
Kdt.-Luitenant M. Adji naar Palimanan Bed. Kolonie.
Kdt.-Luitenant *M. E. Maulany* naar Cheribon.
Kdt.-Luitenant *Rachoemi* naar Bandoeng. Kweekschool.
Kdt.-Luitenant T. Tresnosoedarmo naar Bandoeng Kweekschool.

A. C. BEEKHUIS
Terr. Kommandant.

Bandoeng, 20 April 1941.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Terr. Kommandant.
4 Mei Bandoeng I; 7 — Bandoeng, officierssamenkomst; 10 — Bandoeng. Nat. avond van Gebed en Verootmoediging; 9 — Kweekschool; 14—19 Medan; 15 — Poeloe si Tjanang; 21 — Batavia, Huwelijksinzegening van de Kapiteins Van Erven en Bos; 22 — Landdag, Tjioemboeloeit; 23 — v.m. Lezing Kweekschool, n.m. Lezing NIROM; 27 — Geestelijke Dag — Kweekschool; 29 — Morgenwijding, Nirom 31 — Soerabaja, officierssamenkomst.

De Chef-Secretaris en mevr. Lebbink.
4 Mei Bandoeng II, Altaardienst; 7 — Batavia I, Huwelijksinzegening; 10 — Bandoeng *; 15 — Semarang, Huwelijksinzegening van de Kapiteins Poot en Riemersma; 22 — Tjioemboeloeit *; (* met den T.C.).

Brigadier Hiorth.
4 Mei Bandoeng I en II; 11 — Batavia I; 18 — Bandoeng II; 22 — Tjioemboeloeit *; 29 — Bandoeng I. (* met den T.C.).

Brigadier Loois.
4 Mei Semarang I; 6 — Tjepoe; II — Weleri v.m. Krengseng n.m.; 15 — Semarang, Radio; 18 — Tanggoeng v.m. Solo n.m.; 21 — Semarang I; 22 — Djamboen; 28 — Rogomoeljo.

Majoor Barbier.
4 Mei — Soerabaja II.

Majoor Lehman.
1 Mei Poerworedjo; 2—4 Ngawi en Madioen; 5—6 Ambarawa; 7 — Krengseng; 8 — Bendosari; 9—10 Semarang; 11 — Pekalongan v.m. Tegal n.m.; 12 — Cheribon.

Adjudante Brouwer.
3—4 Mei Magelang I en II; 5 — Sapoeran; 6 — Poerwonegoro; 12 — Bandoeng, Toortsdragers; 17—18 Batavia; 31 — Bawen, Pinksterkamp.

ALTAARDIENST

ZONDAG 4 MEI

in alle korpsen en inrichtingen!

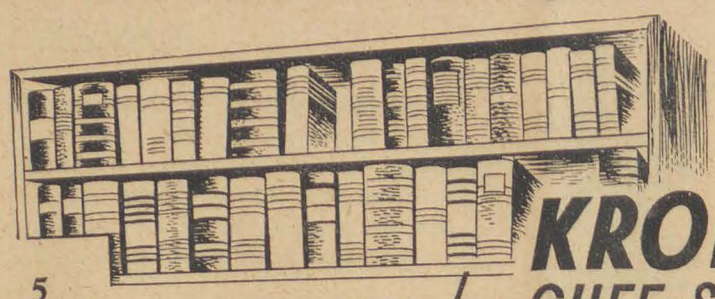

5 KRONIEKEN van den CHEF-SECRETARIS

In mijn laatste „Kronieken" werd melding gemaakt van het vertrek van den **Territoriaal Kommandant** naar de leprozenkolonie Koendoer bij Pladjoe, aan den oever van de Moesi.

Dit bezoek is zeer gezegend geweest. De Majoors Uylings en hun assistenten waren blijde en dankbaar hun Kommandant te ontmoeten en nieuws te vernemen van den heilsstrijd op Java. Een bezoek van makkers-officieren aan de kolonie is daar dan ook geen dagelijksche gebeurtenis.

Lezingen werden gehouden in **Palembang** en **Pladjoe** en op Java in **Cheribon** en **Soebang**, waarin een uiteenzetting gegeven werd van den Legerarbeid over de geheele wereld en in het bijzonder in Ned.-Indië.

Andere belangrijke gebeurtenissen, door den Kommandant geleid, omvatten o.a. de afscheidsbijeenkomst te Bandoeng van **Brigadier en mevrouw Brandt**, die hun aanstelling als D.O. voor de Noord-Celebes-Divisie ontvingen; alsook het **Welkom der kadetten** gekomen uit Noord-, Midden- en Zuid-Celebes, Ambon, Sumatra en Java, die onder den naam van „Kruisvaarders-cursus" in opleiding zijn gekomen voor heilsofficier; voorts de verwelkoming in onze Congreszaal te Bandoeng van den **Hoofd-Commissaris van den Padvindersbond, Drs. H. W. van der Gugten**, en andere leden van het Bestuur, in verband met de installatie van den eersten groep Leger des Heils-Padvinders, die met toestemming van den Generaal nu aangesloten zijn bij de Ned.-Ind. Padvinders. Installatie van meerdere groepen zullen spoedig volgen.

Op **Goeden Vrijdag** leidde de Kommandant de bijeenkomsten voor groote belangstellende scharen in den Kunstkring en onze eigen zaal in **Batavia**, terwijl Bandoeng op **Paschen** onzen leider wederom in zijn midden zag, voor den Liturgischen dienst en een soldaten-inzegening.

Het was een drukke maand voor den Kommandant. Laat ons hem voordurend in onze gebeden gedenken, evenals **Mevrouw Beekhuis**, die nog steeds het huis moet houden.

Van velerlei zijden kwamen zeer aanmoedigende berichten binnen over gezegende bijeenkomsten „onder het Kruis" op den Goeden Vrijdag en de „Opstandingsfeesten" gedurende de Paaschdagen.

Mevrouw Lebbink en ik waren die dagen in Semarang en mochten in de Loge, korps I en in het Ooglijdershospitaal de boodschap van genade en Opstanding in Jezus Christus uitdragen. Ook bezocht ik Pekalongan en Tegal; in het laatste korps werd een aantal soldaten ingezegend.

Onze Officieren. De **Adjudants Lippe** wenschen wij van harte geluk met de geboorte van hun dochtertje Adriana. Moge zij opgroeien tot eer van God en tot vreugde harer ouders!

Van onze zieke makkers kwamen berichten in van vooruitgang:

Kapiteine J. Ossendrijver mocht het Ziekenhuis verlaten en geniet nu nog van een kort verlof; gedurende ons bezoek aan Semarang en Oengaran bezochten wij **Kapiteine Telaoembanoea** en **mevrouw Majoor Wikdal**. Ook **Kapitein Baastö** moest eenige weken het bed houden, maar heeft zijn arbeid weer kunnen hervatten.

God zegene al deze makkers!

Huwelijksklokken luiden voor de **Kapiteins van Erven en Bos** en **Poot en Riemersma** en onze makkers **Br. Prins en Zr. Frantzen**, die in de maand Mei, D.V. in het huwelijk zullen treden. God zegene al deze makkers uit Zion!

De jaarlijksche **Zelfverloochenings-Aanvrage**, die 1 April aanving, werd in vele posten „vol goeden moed" begonnen. Vele afdeelingen deelden mede, dat hun doelwit bereikt was: Boegangan, Bandoeng Militair Tehuis, Soekaboemi, Soerabaia IV, Tegal en Semaroeng. Onze hartelijke gelukwenschen!

Een groot aantal posten schreef ons, dat „het doelwit" zeker was. Wij geven God al de eer. Hij weet, wat noodig is voor Zijn werk.

Het Leger des Heils is geen werk van menschenhanden, het werd verwekt door God en God zal voor Zijn Leger zorgen. Dit is een bemoediging voor ons en voor onze makkers in het oude land, in deze dagen van vervolging.

Op Zondag 4 Mei zal in alle korpsen en inrichtingen de **Altaardienst** worden gehouden. Moge dit een dag van groote zegen zijn!

De **J. L.-Secretaresse, Adjudante Brouwer**, stelde den Territoriaal Kommandant de resultaten ter hand van den **vierweekschen Veldtocht voor de jeugd.**

Met uitzondering van de opgave over de afgelegen districten Noord-Sumatra en Ambon, waarvan de cijfers nog niet ontvangen zijn, blijken gewonnen te zijn:

40 werkers onder de jeugd
39 aspirant korpskadetten
12 aspirant kandidaten
1005 nieuwe leden voor Compagnie-samenkomsten, Liefdebonden, Toortsdragers.
50 nieuwe padvinders,

terwijl 72 kinderen tot jong-soldaat en 17 jong-soldaten tot soldaat zijn ingezegend. Dank God voor al dezen vooruitgang!

Moedersdag. Zondag 11 Mei zal de Moedersdag in het Leger des Heils gevierd worden. Het is de dag na 10 Mei. Hoeveel moeders zijn er dit jaar, die geen geliefd kind meer hebben om haar een bloemengroet, een blijk van liefde te geven. Laat van ons nimmer gezegd kunnen worden, dat wij het leed van dezen tijd, dat op zulk een dag door velen dubbel zal gevoeld worden, niet aandurfden.

Moge daarom temidden van alle ontwrichtende en ontedelende gedachten, welke oorlogsgeweld en haat zouden doen ontkiemen, het vieren van den Moedersdag ons helpen om ons gemoed te verteederen en veredelen, om ons tot betere menschen te maken. Wie behoefte heeft om zich met anderen te vereenigen in de herdenking van dezen dag, zal hartelijk welkom zijn in de bijzondere bijeenkomsten, welke in al de afdeelingen van het Leger des Heils gehouden zullen worden.

10 Mei, zal de **„Nationale Avond van Gebed en Verootmoediging"** gehouden worden. In Bandoeng zal deze gehouden worden des avonds om 6 uur in de Sociëteit Concordia, uitgaande van de Protestantsche en Gereformeerde Kerken, het Leger des Heils en Zendings- en Evangelisatie-Corporaties. In plaats van afzonderlijke Kerkdiensten en bidstonden, zal dan een vereenigde Gebedsdienst worden gehouden.

LET WEL!

Zooals in deze Strijdkreet is aangegeven, hoopt Kolonel Beekhuis op 29 Mei a.s. een Morgenwijding te verzorgen voor den NIROM-zender.

Alle officieren, heilssoldaten en Legervrienden in de buitengewesten worden hierbij vriendelijk verzocht op dien morgen vooral in te luisteren, aangezien de Kolonel het plan heeft een bijzonder woord van bemoediging te richten tot hen, die mede door de huidige omstandigheden zoo moeilijk vanuit Bandoeng te bereiken zijn. Teeken dezen datum aan op Uw kalender!

VREDES-NIEUWS IN OORLOGSTIJD.

Generaal en mevrouw Carpenter bezochten EXETER voor een week-end en groote scharen bezochten de verschillende samenkomsten. Des middags waren voor een bijzondere demonstratie meer dan 1600 menschen tegenwoordig, w.o. tallooze evacué's van Londen en Zuid-Engeland. Mannen van de marine zoowel als de infanterie namen hun plaats in onder de heilssoldaten en gebruikten hun verlof om deel te nemen aan den strijd voor God en zielen. Velen zochten Christus voor het eigen hart.

* * *

De **Lord Mayor van Londen** had zich bereid verklaard op 26 Februari in het Mansion-House het 50-jarig Jubileum te presideeren, van het omvangrijke Maatschappelijk werk van het Leger des Heils, dat het resultaat is van het grootsche plan van den Stichter „In Engelands donkerste wildernissen".

* * *

Bij zijn bezoek aan **Liverpool** werd de Generaal zeer getroffen door den grooten nood onder de burgerbevolking tengevolge der bombardementen. Hij besloot zoo spoedig mogelijk ook met zijn officieren mede te helpen tot leniging van dezen nood. Na een bespreking met betrokken autoriteiten kreeg het Leger de beschikking over een Mobiele Cantine door de Deensche kolonie in Londen geschonken en welks bouw en inrichting alle vorige modellen overtrof. Deze Mobiele Cantine doet thans mooi werk in Liverpool.

Dit is slechts één voorbeeld van de tientallen, die genoemd zouden kunnen worden. Waar de nood is, worden de heilssoldaten gevonden bezig de helpende hand uit te steken.

De Terr. Kommandant leidt de installatie van de Majoors Ramaker en Palstra op Maandag 21 April te Bandoeng.

Vele Legervrienden waren opgekomen om van hun belangstelling voor bovengenoemde gebeurtenis blijk te geven. De bijeenkomst droeg een opgewekt karakter, hoewel de ernst in het gesproken woord den boventoon had.

Het bijbelgedeelte door den Kolonel voorgelezen en daarop met enkele woorden toegelicht, gaf al dadelijk de richtlijn aan voor dit samenzijn: verschillende gaven, verschillende leden, doch één geest, één lichaam. Dit woord werd van toepassing gebracht op den arbeid door de beide Majoors in de toekomst te verrichten; deze zal zeer verschillend zijn, doch in den zelfden geest van toewijding en liefde tot God en den medemensch gedaan worden. Met een sympathiek woord voor beiden leidde de Kolonel onze makkers bij het publiek in, waarna hun, terwijl zij zich onder de vlag schaarden, de zegenbede werd toegezongen.

Hierop kregen beiden gelegenheid voor zichzelf te spreken. Zij deden dit als ware dienstknechten Gods, hun dank uitsprekend aan den Heer voor Zijn leiding en hun Generaal en Kommandant voor het in hen gestelde vertrouwen. Daarop echter was het een persoonlijk getuigen van Gods genade en goedheid en een zich duidelijk bewust zijn van eigen tekort, doch tevens een vast vertrouwen op de hulp en almacht des Heeren. Ook mevr. Palstra kreeg de kans een persoonlijk getuigenis te geven.

Met een lied en nog eenige krachtige woorden van bemoediging werd hierop dit samenzijn gesloten.

INDRUKWEKKENDE GEDENKDIENST VOOR DEN CHIEF SCOUT, BIJGEWOOND DOOR LEDEN VAN DEN HEILSPADVINDERBOND.

Als lid van de Ottawa Boy Scout Executive woonde Brigadier C. Sparks den gedenkdienst bij voor wijlen Lord Baden-Powell te Ottawa, welke geleid werd door Bisschop Jefferson. De Gouverneur-Generaal, de Graaf van Athlone, en H. K. H. Prinses Juliana der Nederlanden, waren tegenwoordig bij dezen indrukwekkenden dienst.

(Uit de Canadeesche Strijdkreet.)

RADIO-UITZENDINGEN

RADIO-VEREENIGING „MIDDEN-JAVA" (SEMARANG)
15 Mei, 19.30 – 20.00 uur
Avondwijding: Brigadier H. LOOIS

N. I. R. O. M.
23 Mei, 19.40 – 20.00 uur
Godsdienstig Cultureele Lezing: door Kolonel A. C. BEEKHUIS
29 Mei, 11.40 – 12.00 uur
Morgenwijding: Kolonel A. C. BEEKHUIS

INSTALLATIE GROEP HEILSPADVINDERSBOND.

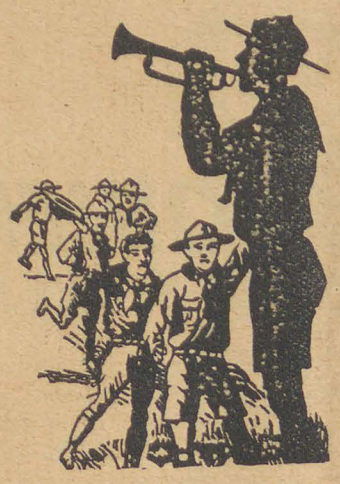

Op 1 April had onder veel belangstelling een plechtigheid plaats, waarbij de reeds bestaande Jongensgroep van het Leger des Heils werd aangesloten bij de Nederlandsch-Indische Padvinders.

Nadat Kommandant A. C. Beekhuis de leden van het P. V. Hoofdkwartier, en vertegenwoordigers van het District en de Plaatselijke Afdeeling had binnengeleid, en allen waren gezeten, heette Adjudante M. M. Brouwer, als Secretaresse van het Centraal Bestuur, alle aanwezigen welkom, in het bijzonder den Hoofdcommissaris van den Padvindersbond, Drs. H. W. v.d. Gugten, en andere leden van het Hoofdkwartier, den wn. Districtscommissaris, K. G. Westplate, en den Secretaris van de Plaatselijke Afdeeling, den heer J. de Groot. De Adjudante memoreerde de oprichting van de eerste Groep van de Leger des Heilspadvinders in Nederlandsch-Indië, nu acht jaar geleden, en de jongens, die nu als waardige burgers over geheel Indië verspreid zijn, ja, tot ver buiten de grenzen, over de oceanen, hun taak verrichten in verre landen. „Ons vaandel — aldus spreekster — voert de kleur van onzen Grooten Leider: het rood spreekt van het bloed dat Jezus Christus gaf, niet alleen voor Zijn eigen volk en land, doch voor de geheele wereld, voor ons allen. Hij is het ook, Die het den Grooten Padvinder, Lord Baden Powell, in het hart gaf, om den arbeid te beginnen onder de jongens, en waardoor de padvinderij is ontstaan."

De vergadering werd toen verzocht staande een lied te zingen, begeleid door het jongensmuziekkorps, waarna Lt. Kolonel G. Lebbink voorging in het gebed. Vervolgens stelden de jongens — Verkenners en Welpen — zich op op het pcduim, en trad Kommandant Beekhuis naar voren om het woord te nemen. Sprekende over het begin van de padvinderij door Lord Baden Powell, vertelde hij, dat in 1913 ook het Leger des Heils in Engeland dezen tak van jeugdarbeid opnam, en in 1922 Nederland. In 1933 volgde Java.

Veel zegen is verspreid door dit werk, vooral onder de jongens, die minder goed gesitueerd zijn. Het motto der B. P. Verkenners „Weest paraat" zoowel als dat der Heilspadvinders „Redden en Dienen" is niet slechts een uitdrukking, doch wordt ook wel degelijk in toepassing gebracht. De Kommandant sprak er zijn blijdschap over uit, dat de organisatie der H.P.V. zich thans kon vereenigen met de Nederlandsch-Indische Padvinders. Zich tot Hopman van der Gugten wendende, verzocht de Kommandant hem thans over te gaan tot de installatie der Groep.

Met applaus werd de Hoofdcommissaris begroet, die toen in eenvoudige woorden de jongens toesprak. De Welpen heette hij welkom in dezelfde rimboe, waarin ook hun broertjes van den Padvindersbond speelden, en de groote jongens gaf hij een ernstig woord mede voor hun toekomst, zijn vreugde erover uitende, dat zij nu allen één waren geworden, terwijl hij hoopte, dat er veel contact met de andere groepen zal zijn. Ernstig luisterden de jongens toen naar hetgeen de Hoofdcommissaris vertelde van de plaat van den patrouilleleider, die peinzend uitdacht, hoe hij zijn opgegeven taak kon volbrengen, en hoe achter hem een lichtende gestalte stond, die van den Christus, Die immer bij ons wil blijven, achter ons staat en voor ons uitgaat.

Ook de Districts-Commissaris, Westplate en de Secr. der afdeeling Bandoeng, de heer de Groot, spraken woorden van welkom tot de groep, die is geregistreerd als Bandoeng No. 37.

Na een lied door allen te zamen gezongen, vormden de jongens met hun zuster-padvindsters en de Zonnestralen een slotstand, waarbij de vlaggen van verschillende natiën werden ontplooid en de welpen een doek ontrolden met de woorden: Nederland zal herrijzen. Het groot saluut werd geblazen en daarna zong de vergadering staande „Mijn Schilt ende betrouwen zijt Gij, o God, mijn Heer". Brigadier Hiorth, Divisie-Officier voor West-Java, sloot met dankgebed. Dit was een historische gebeurtenis in de geschiedenis van de heilspadvinders.

Nevenstaand kiekje laat ons de padvindsters van Oengaran zien, die plaatselijk meehielpen het alluminium te verzamelen bij de laatste algemeene inzamelingspoging.

EEN PRACHT VAN EEN DAG.

Als een uitzonderlijk mooie dag brak de Paaschmaandag aan, waarop de Verkenners van Ambarawa naar Oengaran zouden gaan; in verband met de installatie der beide groepen, was besloten er een P.V.-dag van te maken. Op het ruime terrein van het Sociaal Tehuis werd 's morgens de driekleur geheschen, daarna onder de arenpalmen in de Welpenrimboe een morgenwijding gehouden. Toen konden de jongens spelen en sluipen naar hartelust. Heerlijke nasi goreng, die Majoor Berge in het middaguur liet voorzetten, smaakte opperbest.

In den laten namiddag kwam Districts-Commisaris van Ewijk. Na kennismaking met Hopman Telaoembanoea en Akela Riemersma werd de tocht aanvaard naar de kampvuurplaats. Langs een pad, verlicht met lampions, bereikten we het nieuwe Hordehol, dat in de duisternis er zeer fantastisch uitzag. De Welpen wachtten met trappelende voeten de komst van den D.C. af en toen hij zei, dat ze er nu in mochten gaan en bezit nemen van hun hol, steeg een luid geschreeuw op en in een wip zat de heele bende erin. Of ze 't leuk vonden! Daarna gingen we om het keurig opgestapelde hout staan en toen de vlam erdoor joeg, opende de D.C. het kampvuur. Een idyllische plek onder de palmen, de wereld om ons heen in duister gehuld, en vóór ons een pracht van een vuur! Met eenvoudige woorden, doch tintelend van hartelijkheid, sprak Hopman van Ewijk de jongens toe, en heette hen welkom in de wereldbroederschap der Padvinders. Zoowel de verkenners en welpen als de padvindsters, die onze gasten waren, gaven aardige nummers ten beste. Majoor Berge, de geestelijke van de Horde, had ons welkom geheeten en sprak ons een goed woord toe. Enkele ouders waren ook tegenwoordig.

Tot slot hadden we een oogenblik stil gebed voor Koningin en Vaderland, en onze broeders en zusters padvinders in Nederland, die niet meer samen mogen komen.

Knipoog.

ONZE MOEDERS.

Moeders vormen het middelpunt in de wereld. In zekeren zin zullen ze misschien altijd eenzaam zijn, juist omdat er niemand is als zij en welken leeftijd ze ook mogen bereiken, ze worden nooit oud! Als er één naam is, die alle andere namen te boven gaat, dan is 't, behalve die van den Heer Jezus, de naam van moeder; en er zijn duizenden kinderen, die dien naam vol trots noemen en eeren. Zie, daar komen ze van Noord en Zuid, van Oost en West!

* * *

Joop komt uit 't Noorden. Luister! Hij fluit een oud, bekend versje — een versje, dat moeder zoo dikwijls zong, als ze haar kinderen wiegde:

„Vraag den Heer u te helpen,
Met Zijn kracht u te sterken;
Hij slechts kan u bewaren,
Doen verwinnaar u zijn."

Op zekeren dag vroeg Joop moeder de beteekenis van die woorden. 't Was een drukke dag. Moeder was aan 't koken. Heerlijk, dat ze hem niet wegzond, maar de moeite nam, 't hem uit te leggen, en sindsdien zingt Joop dat oude koor heel vaak. De heilige echo er van heeft hem door menig moeilijk oogenblik heen geholpen en heeft hem, wanneer hij op een kruispunt in zijn leven stond, menigmaal den goeden weg doen inslaan.

't Heeft wel de moeite beloond, dat moeder haar plichten vervulde met een lied in 't hart. Soms moest ze haar liederen in den nacht zingen, maar ze heeft een schoone erfenis nagelaten. Joop is nu — ver van huis — Zangbrigade-Leider en wordt nooit moe te vertellen, dat het zijn moeder was, die hem heeft leeren zingen.

* * *

Daar heb je dan Ben — wat ziet hij er gelukkig uit! Kijk, hij glimlacht! Moeder tooverde hem het eerste glimlachje op de lippen en ofschoon hij vol streken zat, stuurde ze hem niet alleen naar 't Leger, maar bracht hem er zelf heen. Wat deed hij soms grappige vragen, en dat half-luid: „Waarom doet de Taptein dat?" „Waarom doet-ie z'n oogjes dicht?" enz. Wat draaide Ben altijd en hij fluisterde steeds op 't verkeerde oogenblik, maar moeder had geduld met hem en hielp dat zonnige zieltje en vandaag is hij een buitengewoon flink en bemind Padvinder-Leider.

* * *

Neen maar! Daar komt Marie uit 't Westen, om moeder te eeren. O! Marie, ik herinner me je nog zoo goed, toen je nog Marietje was en je hoofdje vol glanzige, dansende krullen zat. Heel stemmig zat je altijd in de oude zaal; je was nooit lastig, maar ik vroeg me altijd af, waar je toch wel over peinsde. Wat was je toch een stil, teruggetrokken kind! Nu ben je verpleegster. Je ideaal werd geboren gedurende de lange ziekte, waarin moeder zoo teeder voor je zorgde en de koorts bedwong door de aanraking van haar vermoeide, maar altijd zachte handen. Die herinnering bleef bij je voortleven en heeft je er toe gebracht, een edele loopbaan te kiezen.

* * *

Maar u wilt toch niet beweren, dat dàt Tinie is — de Tinie met de lachende oogen, de Tinie vol kattekwaad? — Zendings-Officier Tinie sloeg haar moeder gade in die oude dagen; opoffering moge sommigen onaangenaam schijnen, maar moeder gaf er dat gulden aureool aan, dat tot Tinie's kinderziel sprak, en nu brengt ze zonneschijn in 't verre Oosten, door te spreken van Jezus' macht om te redden.

En daar is George. Ze hebben je dus Kapelmeester gemaakt? Wel! wel! 't Schijnt me maar enkele dagen geleden, sinds ik je langs de straat zag hollen met een cornet onder den arm. En wat een cornet was 't! Heusch, ze zag er uit, alsof ze voor niets beters geschikt was, dan voor den vuilnisbak. O, o! Je arme moeder was niet erg sterk en in die dagen moest ze heel hard werken, maar wat moedigde ze je aan bij je eerste pogingen, om er geluid uit te krijgen! En ofschoon ze er soms hoofdpijn door kreeg, wenschte ze toch, dat je zou vólhouden en gaf ze je het gevoel, dat het de moeite waard was, om 't te probeeren. George, ik denk, dat ze toen reeds een Kapelmeester in je zag.

* * *

Kom Hans, er is voor jou ook plaats! Nog steeds wat verlegen, hè? Maar, Hans, wat ben jij anders vooruit gegaan! Je was altijd zoo'n zenuwachtig ventje. Ik herinner me, dat je moeder wachtte, totdat de andere kinderen naar bed waren en 't stil was in huis, en 'k zie nog, hoe ze dan je handjes in de hare nam en probeerde, je de dingen, die je toen zoo onbegrijpelijk vond, uit te leggen en je te helpen, dapper te staan tegenover de moeilijkheden in je kinderwereldje. Je werd moedig en ik denk, dat je moeder 't heerlijk zal vinden, dat je nu Secretaris bent in een L.d.H.-Muziekkorps.

* * *

Nog meer? Neen, sluit de deur nog niet. Wim is er ook nog. Misschien komt ook hij nog wel binnen. Arme, arme Wim! Ja, ik weet er alles van — hij zwerft hier of daar rond, vermoeid, en gebroken van hart.

De anderen hebben hem bijna vergeten, maar moeder niet. In de kast, boven, ligt nog een wit pantoffeltje — 't was eens van Wim — daarin deed hij z'n eerste stapjes. Wim, je bent dat schoentje ontgroeid. Je bent je onschuld kwijt en de wereld ziet op je neer. Maar, Wim, in het kleine huisje wacht je moeder je — daar bidt ze voor je. Gisteren viel er een traan op dat witte pantoffeltje. O, Wim, je bent nog steeds haar jongen. Ik hoop, dat je op den weg bent, die leidt naar moeder — naar huis — tot God!

Moeder heeft waarschijnlijk geen dagboek, maar ergens wordt alles opgeteekend omtrent het leven van duizenden en tienduizenden van deze stille heldinnen, van eindelooze opofferingen, van nimmer eindigende gebeden en van onafgebroken diensten.

ZONDAG 11 MEI MOEDERSDAG

10 MEI — BANDOENG

NATIONALE AVOND VAN GEBED EN VEROOTMOEDIGING

Uitgaande van de Protestantsche en Gereformeerde kerken, het Leger des Heils en de Zendings- en Evangelisatie-corporaties, zal

in de zaal van Sociëteit „CONCORDIA" des avonds om 6 uur een vereenigde Gebedsdienst worden gehouden voor Land en Volk.

Laten alle Bandoengsche Lezers zich opmaken om aan dezen bijzonderen dienst deel te nemen.

VISSER — BANDOENG